Ru Nr. 20

NUMĂRUL 2 DIN OCTOMVRIE 1942

Signal

Proiectilele luminoase!

Acest foc tras cu ridicarea maximă a țevii înseamnă de cele mai multe ori începutul unui duel nocturn între vedetele rapide

Alte fotografii în pagina 8
Fotografia: Eichen,
reporter de război (PK)

Belgia 2,50 fr. / Boemia-Moravia 3 kr. / Bulgaria 8 leva / Croația 6 kuna / Danemarca 50 øre / Elveția 45 rape / Finlanda 4,50 mk. / Franța 4 fr. / Grecia 60 dr. / Italia 3 lire
Norvegia 50 øre / Portugalia 2 esc. / România 20 lei / Serbia 6 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 53 öre / Turcia 20 kurus / Ungaria 40 filiér
Stiria Inferioară, Țările de Est 30 Pfg.

ZELLSTOFFFABRIK
WALDHOF

fabrică CELULOZĂ din LEMN

şi HÂRTIE din CELULOZĂ

Celuloze neînnălbite şi înnălbite, bisulfite şi sodice pentru industriile de hârtie, de fibre artificiale şi industria chimică. Celuloze speciale şi de calitate superioară.

Hârtii speciale de ambalaj, hârtie pentru ţesătorii, hârtii pentru înlocuirea textilelor, materii prime pentru imitaţii de piele, hârtii de scris şi de tipar.

CENTRALA BERLIN

UZINE LA MANNHEIM - KOSTHEIM - TILSIT - RAGNIT

COSEL - OBER LESCHEN - KELHEIM - WANGEN - JOHANNESMÜHLE

DEMORALIZARE

„Daily Sketch": „De mult se crede că moralul poporului german se va prăbuşi sub efectul bombardamentului mai intens. Aceasta se va încerca acum"

Radio Londra: „Este foarte probabil că dacă va avea loc o prăbuşire internă a Germaniei, locuitorii oraşelor germane din Vest vor contribui mult la această prăbuşire"

Într'o noapte, aviatorii englezi au aruncat bombe explozive şi incendiare asupra unui oraş din Nordul Germaniei. Peste câteva zile se putea citi un reportaj sobru şi simplu despre un om din acest oraş, care şi-a riscat viaţa într'un mod bărbătesc natural, aproape obiectiv, în acea noapte, pentru a salva viaţa altora. El se prăbuşi sub greutatea de sute de kilograme a unei scări crăpate, pe care o sprijinea cu spatele său, în timp ce soţia sa cobora pe scări cu o femeie leşinată în braţe.

Casa se cutremură din temelii când bomba explozivă rupse pereţii. Locuitorilor din pivniţă nu li se întâmplase nimic. Ei stăteau şi ascultau încă ecoul detunăturii care a avut loc chiar deasupra lor. Ei se priviră în ochi şi în aceeaşi clipă ştia fiecare la ce se gândeau ceilalţi: Într'una din locuinţe rămăsese o femeie cu doi copii bolnavi. La lumina unei lămpi de buzunar îşi văzură casa lor atinsă şi distrusă. O parte din casă mai rămăsese în picioare, în mijlocul mormanului de cărămizi şi grinzi, şi tocmai în această parte a casei se afla locuinţa la care se gândiseră cu toţii. Pereţii aveau crăpături adânci. Scara care ducea la etajele de sus atârna în gol, strâmbată şi fragilă. Era o epavă de scară, dar era singurul drum spre cei trei oameni care trebuiau să fie sus.

Atunci se apropie de scară omul de care fu vorba, punându-şi piciorul pe cea dintâi treaptă, pentru a vedea dacă mai rezistă. Scara se clătină. Praful de ciment se scurse în jos, urmat de cărămizi sparte. Omul — care probabil se pricepea într'o câtva la construcţii — văzu că scara n'avea nevoie decât de o proptea într'un punct, cam la înălţimea unui om, şi atunci probabil ar mai putea rezista. Soţia lui, care stătea alături de el, ştia ce intenţii avea el în monumentul în care se duse în dosul scării şi o sprijini în umeri.

— Aşa, spuse el.

Apoi soţia lui păşi pe scară şi urcă treptele. Ea ajunse la un coridor, trecu peste cărămizi şi ruine de acoperiş, şi intră în locuinţa din care se auzeau glasuri plângătoare. Tavanul camerei se prăbuşise, iar în faţa patului zăcea femeia leşinată. Întâi luă de mână pe cei doi copii şi îi duse prin coridor pe scară în jos. Pe treptele ce se clătinau mult, ea simţi că întreaga greutate a scării apăsa acum asupra umerilor bărbatului ei. Se mai urcă odată. Când ajunse cu femeia leşinată la capătul de sus al scării, avu o clipă de şovăire, înainte de a face primul pas în jos cu sarcina grea în braţe. Ea simţi acum mai puternic decât de prima dată clătinarea. Văzu că pereţii aveau crăpături si mai mari Dedesupt, bărbatul se opintea să ţină toată greutatea scării. Cu fiecare pas cu care se apropia soţia cu femeia leşinată în braţe, sarcina enormă devenea tot mai mare. Poate ştia acum că pentru el nu mai exista nicio salvare, că nu mai era vorba decât să facă o ultimă sforţare supremă. Nimeni nu ştie ce a gândit el întradevăr în această clipă. El nu spuse nimic şi nu strigă nimic, ci purtă mut sarcina care trecu pe deasupra lui. Când soţia lui ajunse la ultima treaptă, scara se prăbuşi asupra lui, acoperindu-l cu pereţi şi grinzi. A doua zi dimineaţa, cadavrul său a fost scos dintre dărâmături.

★

Pare a fi banală şi neînsemnată următoarea poveste a unui pian care a fost aruncat dintr'o locuinţă pe stradă, de presiunea detunăturii unei bombe lansate la un atac englez asupra Coloniei. Dar în reportajele din Colonia bombardată, acest pian a fost amintit de mai multe ori, căci de el se leagă o întâmplare ce merită a fi relatată. Nu e vorba de vreun pian deosebit de preţios; era un instrument ca oricare altul din miile de piane din locuinţele germane, căci în Germania muzica este întradevăr o artă populară, care este răspândită nu numai în sălile de concert şi în academiile de muzică, ci în fiecare locuinţă. Acum zece, douăzeci sau şi mai mulţi ani, pianul de care e vorba aici va fi fost cumpărat, sau poate chiar moştenit, şi apoi s'a cântat la el seara şi dumineca, muzică veselă şi clasică. Copiii vor fi cântat la el în ritm stângaciu primele lor măsuri şi game . . . până când în acea noapte de atac aerian avu loc la Colonia un lucru neobişnuit. O bombă explodă în imediata apropiere, răsturnă pereţii caselor şi aruncă pianul în stradă, pe o grămadă de moloz şi cărămizi. Locuitorii din Colonia au petrecut o noapte grea. Frumosul lor oraş a fost incendiat şi distrus în multe locuri. Dar groaza nu-i făcu să desnădăjduiască şi se povesteşte că în mijlocul grindinei de schije ale artileriei antiaeriene, la lumina caselor arzânde, un locuitor din Colonia văzu pianul în mijlocul străzii, se apropie de el şi cântă la pian, în mijlocul caselor dărâmate, vechiul cântec în dialectul regiunii: „Es hat noch immer gut gegange" (Am scos-o la capăt mereu).

COPYRIGHT 1942 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

O faptă simbolică

Cu sentimentul proaspăt și tânăr al energiei lor bogate, vânătorii de munte și-au încununat performanțele în lupta pentru Caucazia printr'o faptă simbolică, cucerind vârful Elbrus de 5.630 m, cel mai înalt munte din lanțul Caucazilor. Fotografia îl arată pe locotenentul Spindler, după coborîre. El este decorat cu Crucea de Cavaler și a fost unul dintre conducătorii acestei expediții. Cunoscutul alpinist german și-a scos masca cu aparatul de oxigen și se odihnește puțin. Înapoia lui se află vârful Elbrus cu norul lui caracteristic de deasupra, format de vântul ascendent de pe pantă

Fotografia: Kintscher, reporter de război (PK)

CAUCAZIA

Harta alăturată dă o imagine a ţinutului dintre Marea Neagră şi Caspică asupra căruia, s'a îndreptat, spre sfârşitul verii şi în toamna anului 1942, interesul întregii lumi cu ocazia înaintării germane. Numele de Kerci şi Rostov aduc aminte de marile bătălii care au deschis armatei porţile către Caucazia. Regiunea industrială Stalingrad dela ultimul cot al Volgei, înălţimile dominante Volga şi Ergheni ce se întind spre Nord şi Sud de aci, delta colosală dela Astrahan, sondele din regiunea petroliferă Bacu şi conductele de petrol care duc spre Maicop, Tuapse şi Batum, din partea de Nord şi Sud a munţilor, puzderia de oraşe, liniile ferate, care tind din Caucazia şi dela mări către Nord spre interiorul Uniunii Sovietice şi trecătorile deschise prin masivul munţilor cu o energie cum numai scopurile mari pot s'o trezească — toate acestea ne dau o idee de importanţa luptelor pentru Caucazia. Steguleţele de pe hartă arată direcţia fazei de luptă cu care armata germană şi-a început înaintarea în partea cea mai de Sud a Uniunii Sovietelor. O descriere amănunţită a stărilor de lucruri din Caucazia o face articolul intitulat „Stăvilarul dintre două mări", din pagina 30 a acestui număr.

Desenul: K. F. Brust

Înălțimea Don Volga
Stalingrad
Vicolscoie
Dubovca
Ahtuba
Volga
Iemotaievsc
Harabali
Selitrianoie
Astrahan
Colina Ergheni
Lacul Manici
Petrovscoie
Piotigorsc
Budienovsc
Cuma
Brianscoie
Kistiar
Casbec
5.043
Drsonikidses
Mahaci Cala
Catuci
Marea Caspică
Tiflis
Derbent
Ahti
Cura
Nuha
Semaha
Bacu
Kirovabirdabag
Ordobad
Lencoran
Astara
Lacul Urmia
IRAN
Drumul spre Golful Persic 1.200 km
Teheran
0
100
200
300
Km

Soldaţi din divizia rapidă slovacă, luptând într'o porumbişte. *Se trage mereu în câmpul cu porumb des de nu-l poţi străbate cu privirea şi care trebue curăţit de adversar. Un subofiţer din grupul de curăţire a alergat la strigătul unui camarad rănit şi-l duce prin porumbul înalt cât un om, la sanitarii care-i vor da primul ajutor* ↓

Infanteria slovacă pe drumul de înaintare. *Tânăra armată a micului popor dintre culmile înalte ale Munţilor Tatra şi Dunăre se poate mândri cu o bogată tradiţie militară. Chiar în armatele prinţului Eugen se aflau ostaşi slovaci încercaţi şi viteji*

Feciorii Munţilor Trata în Caucazia

Reporterul revistei noastre la divizia slovacă rapidă de pe frontul din răsărit

Fotografiile: Pahel, reporter de război (PK)

Generalul Turanec, *comandantul diviziei slovace, decorat cu Crucea de Cavaler, discutând situaţia cu generalul Kirchner, comandantul unui corp blindat german. Trupele slovace au avut, asigurând flancurile trupelor germane, o parte însemnată la înaintarea din Caucazia*

Semnul tactic al Slovacilor. *Semnul național slovac reprezintă simbolic, cu cele trei arcuri ale sale sub crucea dublă, cele trei șiruri de munți ai Slovaciei, Tatra, Matra și Fatra și arată diviziei drumul*

O întâlnire ciudată. *Cu prilejul unei recunoașteri, comandantul unei avangărzi dă peste cei dintâi Kirghizi* ↓

Înainte!

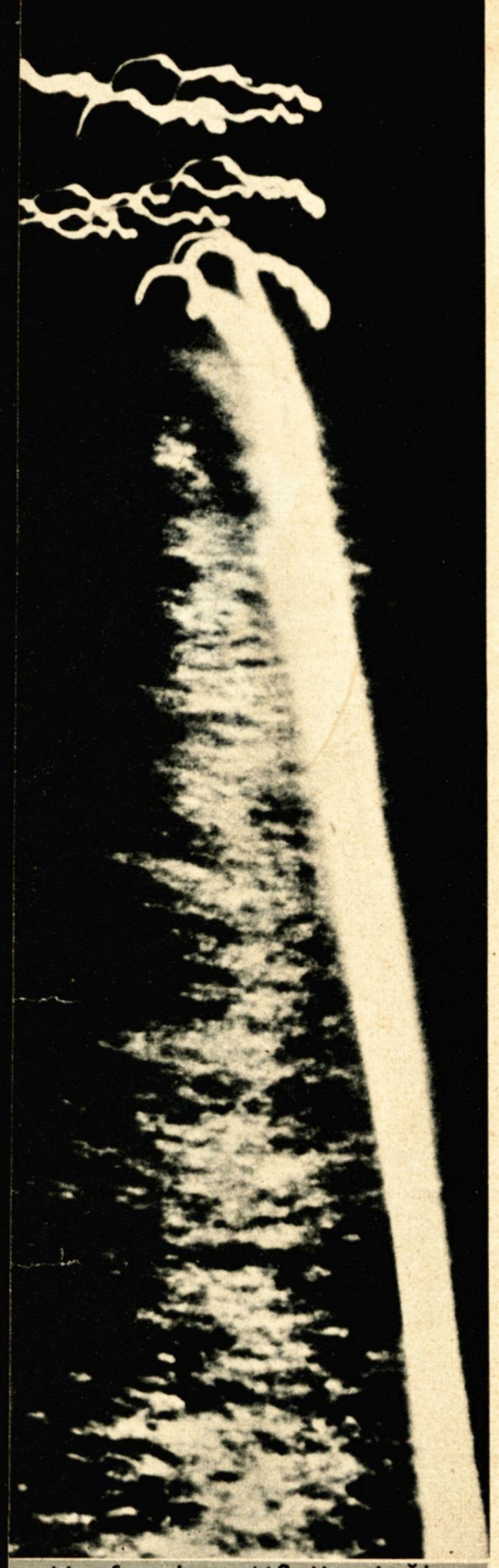

Un foc de artificii ucigător

Imbarcaţiunile de protecţie ale unui convoiu german au descoperit în Marea Mânecii câteva vedete torpiloare engleze. Lumina strălucitoare de magneziu a proiectilului luminos (vezi coperta) de abia îl face vizibil pe adversar pentru câteva minute că muniţia trasoare a şi început să fâşnească din toate ţevile împotriva inamicului, mai înainte ca el să-şi lanseze torpilele. Dungile luminoase din fotografia de sus provin dela focurile trase de vasul pe care sta reporterul de război, în timp ce dârele luminoase în formă de ghiare de foc, din fotografia de jos, au fost lăsate de proiectilele unui alt vas german

Fotografia: Eichen, reporter de război (PK)

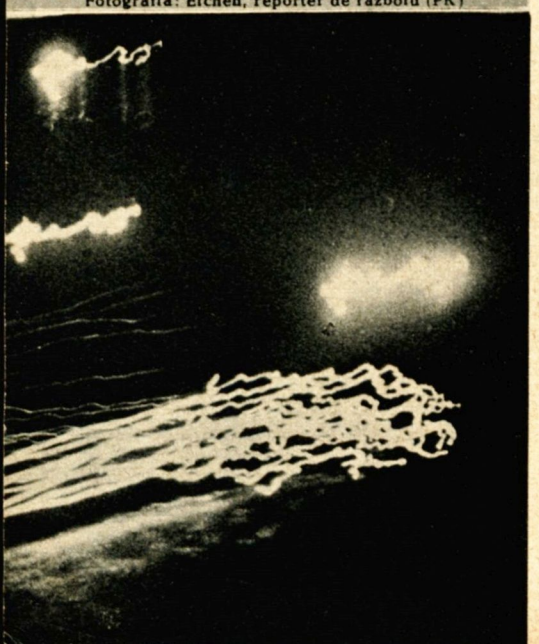

OFIŢERII FINLANDEZI

Prin lupta sa eroică împotriva bolşevismului, mica armată finlandeză a atras asupra ei privirile lumii. Autorul articolului de mai jos, după ce a petrecut mult timp pe frontul finlandez, cercetează motivele şi cauzele succeselor finlandeze, descriind mentalitatea acestui popor eroic, arătând solidaritatea dintre ofiţeri şi trupă şi schiţând instrucţia corpului ofiţeresc

Din când în când soldaţii finlandezi, strânşi în jurul focului sau în adăpost, vorbesc despre ofiţerii lor. Ei o fac aceasta probabil la fel ca şi soldaţii din toate armatele beligerante — cu excepţia trupelor bolşevice, care în stupiditatea lor nu ştiu să spună nimic despre comandanţii lor. Iar câteodată şi ofiţerii finlandezi stau împreună cu soldaţii lor la foc, şi conversaţia se continuă în acelaşi ton liniştit. Am auzit odată pe un soldat întrebând pe maiorul său: „Cum faceţi domnule maior că n'aţi fost rănit niciodată până acum? Cum se poate că cu toate acestea înaintaţi spre inamic fără să vă aplecaţi, în timp ce noi căutăm cu toţii vreo cută de teren şi că apoi cădeţi deodată la pământ de credem cu toţii că acum s'a sfârşit, . . . dar pe urmă vă sculaţi iarăşi teafăr spunând: „N'are niciun rost să atrag asupra mea focurile acestea atât de numeroase!" Cum o faceţi asta domnule maior?" Maiorul surâse şi stătu pe gânduri o clipă. În sfârşit spuse: „N'o ştiu nici eu! Eu cred că sunt foarte laş, dar de asta cu greu te desveţi." Soldaţii din jurul focului izbucniră într'un hohot de râs. Maiorul spusese cea mai bună glumă din timpul războiului. Ea se discută timp de săptămâni lângă foc. Se pune întrebarea în mod serios dacă e posibil să înaintezi astfel contra inamicului, căci Finlandezii au cu toţii darul filosofiei şi vor să se convingă de adevăr. Dar în sfârşit, cineva spune: „Nu i-aţi văzut faţa, cum zâmbea?" Şi iarăşi râseră cu toţii de maiorul lor. A fost poreclit în batalion „laşul", dar dacă unul pronunţă cuvântul, atunci celălalt râde, sau spune: „Bine-ar fi de am avea mai mulţi laşi ca ăsta!" Sau: „Dacă asta-i laşitate, păi ce e curajul?" Nimeni n'o poate hotărî. Doar unul mai înţelept declară: „Vom vedea ce e, când vom fi ajuns la Marea Albă . . ."

Calea spre înfăptuire

În această declaraţie a maiorului se cuprinde foarte mult din mentalitatea finlandeză de pe front. Întradevăr, cu toate că multe puncte de vedere ale instrucţiei şi ale tacticei armatei finlandeze îşi trădează origina lor germană şi mai ales instrucţia ofiţerilor finlandezi în armata germană înainte de primul război mondial, Finlandezul este diferit de German, peisajul finlandez şi prin urmare şi teatrul de operaţiuni e diferit, şi tot astfel şi mentalitatea finlandeză este diferită. Aceste trei fapte importante în caz de război au fost recunoscute din timp şi de către ofiţerii finlandezi care admiră fără rezerve armata germană, iar experienţa lor a fost adaptată în modul potrivit. Actuala armată finlandeză, cu excelentele calităţi combative ale trupei şi cu un admirabil corp de ofiţeri activi şi de rezervă, este rezultatul experienţei aplicate în mod just.

Teoreticieni şi ofiţeri „Ödemark"

În corpul ofiţeresc putem deosebi clar cele trei tipuri caracteristice ale ofiţerului: Pe ofiţerul practic de front, pe teoretician şi pe actualul sau viitorul ofiţer de stat major, care întruneşte în persoana sa într'o formă perfectă darurile teoriei şi ale practicei. Cel mai rar se întâlneşte printre ofiţerii finlandezi teoreticianul pur. Ce e drept, o armată mică are nevoie tot atât de urgentă de specialişti ca şi una mare, dar ea cere totdeauna dela specialişti o experienţă largă, ca o condiţie firească, şi prin urmare întâlnim pe frontul finlandez şi profesori dela Şcoala de Război sau cunoscuţi scriitori militari, bunăoară comandanţi de batalion sau de regiment. Întradevăr, pare a fi o năzuinţă a majorităţii tacticienilor sau teoreticienilor finlandezi de a aplica teoria în alte domenii militare. Un spaţiu larg acordă pentru aceasta şi diferenţa dintre fronturi precum şi dinamica comandamentului finlandez, care este lipsită de orice rigidate din capul locului, adaptându-se în mod elastic la ocaziunile şi condiţiile necesare. La toate acestea se adaugă faptul că adesea comandantul batalionului este cu totul independet în acţiunile sale, trebuind să ia deciziuni de importanţă tactică sau chiar strategică.

Dar aceste condiţiuni sunt îndeplinite mai ales de ofiţerul de front, cu talent practic, din armata finlandeză. Poţi face şi aici o deosebire foarte clară între două figuri diferite. Soldatul finlandez îi dă adesea titlul de onoare al ofiţerului vânător sau „Ödemark", iar cel care este comandant în armata finlandeză şi este numit cu respect de trupele sale, acela află că face parte din elita ofiţerului finlandez de front. Acest titlu de onoare îl poartă şi mulţi dintre ofiţerii de rezervă. Sunt cu toţii bărbaţi care s'au familiarizat cu deosebire cu terenul de luptă caracteristic pentru Finlanda. Ei cunosc toate semnele şi urmele pădurii, le interpretează în modul cel mai potrivit şi găsesc în mod instinctiv cea mai bună trecere peste orice apă. Ei au ochii cei mai ageri şi sentimentul cel mai sigur pentru acţiunea justă. Nu le place să plece în oraşe când au concediu, sunt mereu printre soldaţii lor pe care îi iubesc.

Cei mai mulţi dintre ei sunt skiori şi sportivi admirabili. Ei se pricep la pescuit şi la vânatul ursului. Ştiu să atragă în cursă pe Bolşevici şi sunt de o asprime de necrezut. Finlandezul fiind înzestrat de natură cu această asprime, el o presupune şi la ofiţerii săi pe front. Vor fi existând astfel de necesităţi şi la alte armate, dar teatrul de luptă nu impune totdeauna condiţiuni atât de aspre ca pădurile seculare finlandeze sau regiunea Ödmark a Careliei, în timpul iernii. Ofiţerul finlandez are avantajul că el se poate pregăti încă din timp de pace la astfel de realizări şi la misiunile sale de luptă speciale, căci el ştie unde trebue să-şi apere patria. Dar această realizare naturală nu se mărgineşte numai la ofiţeri şi la soldaţii care luptă pe front, ci ea include şi pe generali. Numărul ofiţerilor „Ödmark" de toate rangurile este extrem de mare, iar numărul ofiţerilor care nu au acelaşi dar de a lupta în codri, fiindcă şi-au petrecut viaţa departe de pădure şi de apă, în oraşele Finlandei, este relativ mic, căci chiar Finlandezul orăşean simte totdeauna un impuls lăuntric spre lacurile şi pădurile finlandeze.

O selecţie severă

Nu e uşor să devii general într'o armată mică. Procesul de selecţionare este mai sever decât într'o armată mare. Se cer calităţi şi cunoştinţe excepţionale pentru comanda marilor unităţi. Pentru fiecare ofiţer este o condiţie să fie în cea mai strânsă relaţie cu comanda practică a trupelor, în toate formele necesare, indiferent de funcţiunea pe care o are în urma talentului şi a experienţei sale. De multe ori se face constatarea că şeful de stat major al unei divizii ar fi demn de o misiune mai importantă. Dar nu trebue să se piardă din vedere faptul că în regiunea de operaţiuni finlandeză, foarte adesea divizia trebue să-şi asume o funcţiune pe care pe alte fronturi o exercită un întreg corp de armată. Prin urmare, misiunea se deplasează, ea merge cu mult mai mult în amănunte decât în alte comandamente de divizie. Trebue să se ţină seama de fiecare om ca individ, şi apoi de grupe speciale în fiecare companie. Comandantul este deplin conştient de responsabilitatea misiunilor sale, care de multe ori întrec cadrul misiunilor unei divizii. Amintesc faptul că toţi generalii cu care am făcut cunoştinţă în armata finlandeză purtau însemnele regimentului 27 vânători din primul războiu mondial, fiind astfel înzestraţi cu vasta experienţă a armatei germane, ca o bază a comandamentului lor plin de succes în ţara proprie.

Nu lipseşte din armata finlandeză nici micul aspirant ferches şi vesel, tânărul voinic şi viteaz, care participă la toate patrulele şi nu lipseşte nici ofiţerul de rezervă merituos, cu experienţa războiului. În primul rând însă, din armata finlandeză nu lipseşte un material uman excelent. Soldatul finlandez se trage în majoritatea cazurilor din pădurile finlandeze. El este plutaş, ţăran, tăietor de lemne. Ca muncitor industrial, el este un om înfrăţit cu natura, care serveşte în corpul de miliţie în timp de pace în tocmai ca şi ofiţerul.

De aici rezultă unitatea dintre ofiţer şi soldat, accentuată şi mai mult prin faptul că natura a înzestrat pe soldatul finlandez cu modestie şi cu bun simţ, care vede în superiorul său un comandant încercat şi un camarad cu experienţă, gata să-i vie în ajutor.

Mannerheim

Fără acest material uman excelent şi fără această colaborare încercată, admirabilele realizări ale armatei finlandeze în război ar fi imposibile. Această armonie dintre om şi misiunea sa se comunică până în funcţiunile cele mai înalte ale armatei. În Marele Cartier General al Mareşalului Finlandei, cei mai mulţi ofiţeri poartă decoraţiile din primele linii ale frontului, iar şeful de stat major al armatei finlandeze, generalul Heinrichs, este considerat în acelaşi timp drept unul dintre cei mai viteji ofiţeri de front. Iar Mareşalul Finlandei, Baronul de Mannerheim, trăieşte în inimile tuturor soldaţilor săi. Chipul său împodobeşte orice adăpost provizoriu şi orice casă finlandeză. În el se întruchipează credinţa unei mici naţiuni în puternica şi invincibila sa armată şi deci în pacea dreaptă pentru Finlanda. Ofiţerii finlandezi, exemplari în atitudine şi în faptă, vor asigura această pace împreună cu vitejii lor soldaţi.

C. St.

Mareşalul

C. G. MANNERHEIM

„Prin faptele dvs. războinice aţi obţinut locul de onoare al celui mai mare soldat al istoriei noastre"

(Din adresa de felicitare a Finlandei către mareşalul ei, cu prilejul împlinirii a 75 de ani)

Cea de a 4-a încercare de debarcare a Englezilor:

DIEPPE

Prima încercare dela 28. III. 42, făcută la St. Nazaire a eşuat după trei ceasuri
A doua încercare dela 23. IV. 42, făcută la Sud de Boulogne, a eşuat după 8 minute
A treia încercare dela 4. VI. 42, făcută pe coasta Canalului Mânecii a eşuat după 30 minute

În revista noastră s'a vorbit despre întreprinderile din trecut, iar în acest număr se vorbeşte despre întreprinderea dela Dieppe sau întreprinderea „Jubilee," după cum e numită în actele secrete ale marelui cartier general englez. Se prea poate că vor urma alte încercări de a se constitui un al doilea front sau să se dovedească prin trupe de asalt mai mici sau mai mari această dorinţă şi se mai poate chiar ca o asemenea tentativă să aibă într'o bună zi un succes mai mare decât până acum. Unui asemenea succes iniţial îi va urma apoi numai o înfrângere grea.

Întreprinderea „Jubilee" a fost pregătită timp de zece luni. Au fost construite blindate noi şi vehicule pentru transportul soldaţilor cu punţi de debarcare; în sfârşit se adusese în Anglia cei mai buni soldaţi din Canada, fii de ţărani şi muncitori agricoli. Mai multe luni de zile s'a făcut instrucţie cu ei pe un teren pe care credeau că-l vor găsi întocmai şi la Dieppe. La 19 August ora 6 dimineaţa, primul soldat canadian punea piciorul pe pământul francez. La ora 2 după masă întreprinderea eşuase. O flotilă zăpăcită se întorcea în Anglia, marea era acoperită cu epave, pe plajă zăceau rămăşiţele tuturor blindatelor debarcate, precum şi sute de morţi, iar 2.000 de soldaţi canadieni părăsiţi de flota fugară erau duşi în lagărele de prizonieri.

„Dieppe se găseşte în mâinile Englezilor", a anunţat radio englez la 19 August ora 10 dimineaţa. Iată cum de s'a ajuns la această ştire: la început s'a spus „Am pătruns în Dieppe" şi ştirea venea dela un soldat canadian, care se salvase cu un aparat de radio în spate în hotelul de pe ţărmul mării. „Ştiam" a declarat el după ce a fost făcut prizonier, lucru care s'a întâmplat imediat după transmiterea ştirii, „că cei de pe vase aşteptau această ştire. Era de altfel singura mea misiune să o transmit. Am avut-o tot timpul în cap. Din această cauză mă zăpăcisem."

În timpul acestei lupte populaţia franceză a simpatizat cu trupele germane. Aceasta s'a putut constata în mod clar şi trebue să fie spusă.

Ca recunoştinţă faţă de această comportare, Führerul a pus în libertate pe prizonierii de război din această regiune. Pe lângă aceasta s'au donat comunelor zece milioane de franci.

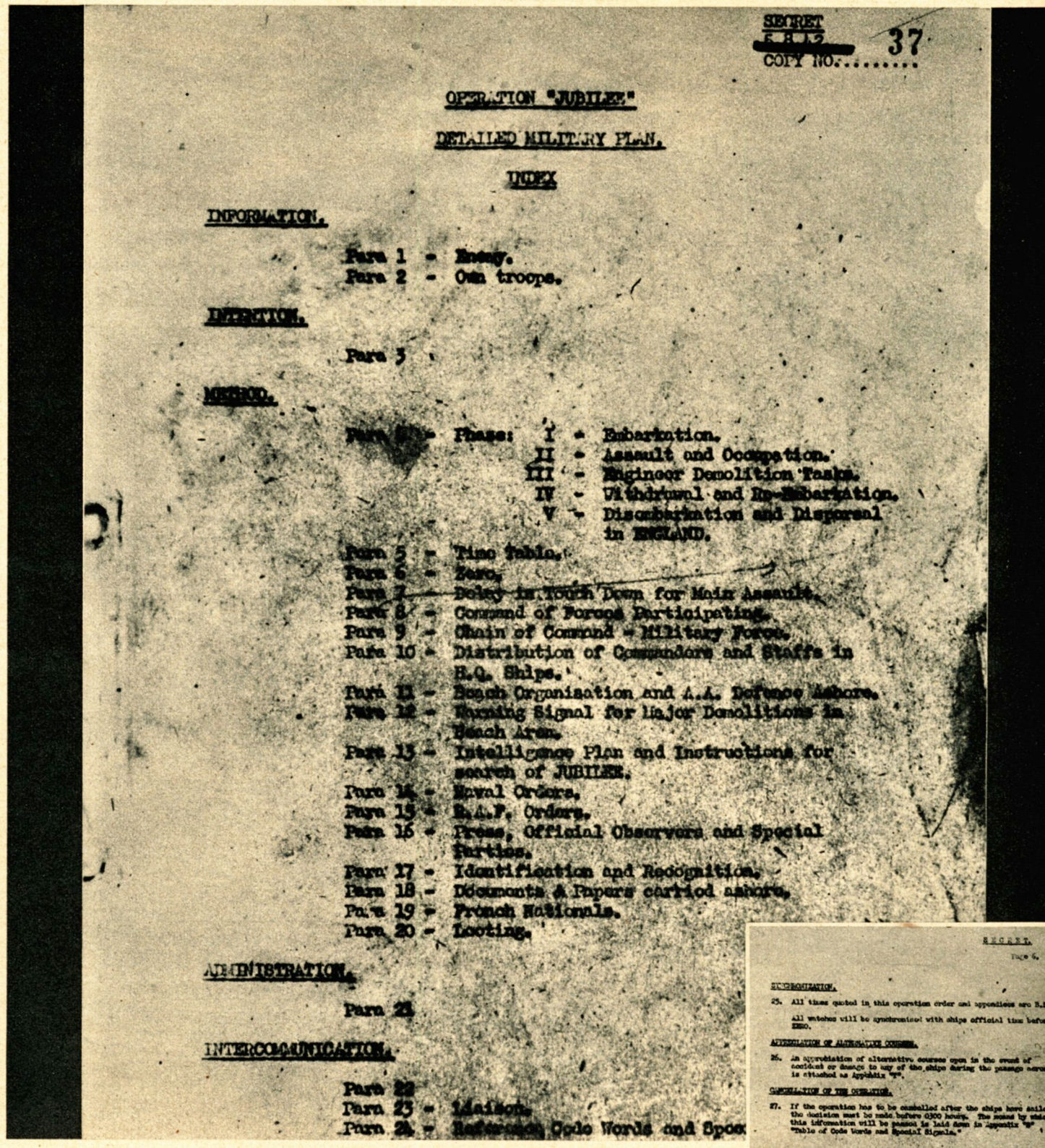

SECRET
COPY NO. 37

OPERATION "JUBILEE"

DETAILED MILITARY PLAN.

INDEX

INFORMATION.
Para 1 - Enemy.
Para 2 - Own troops.
INTENTION.
Para 3
METHOD.
Para 4 - Phase: I - Embarkation.
II - Assault and Occupation.
III - Engineer Demolition Tasks.
IV - Withdrawal and Re-Embarkation.
V - Disembarkation and Dispersal in ENGLAND.
Para 5 - Time Table.
Para 6 - Zero.
Para 7 - Delay in Touch Down for Main Assault.
Para 8 - Command of Forces Participating.
Para 9 - Chain of Command - Military Force.
Para 10 - Distribution of Commanders and Staffs in H.Q. Ships.
Para 11 - Beach Organisation and A.A. Defence Ashore.
Para 12 - Warning Signal for Major Demolitions in Beach Area.
Para 13 - Intelligence Plan and Instructions for search of JUBILEE.
Para 14 - Naval Orders.
Para 15 - R.A.F. Orders.
Para 16 - Press, Official Observers and Special Parties.
Para 17 - Identification and Recognition.
Para 18 - Documents & Papers carried ashore.
Para 19 - French Nationals.
Para 20 - Looting.
ADMINISTRATION.
Para 21
INTERCOMMUNICATION.
Para 22
Para 23 - Liaison.
Para 24 - Reference Code Words and Spec

SECRET
Page 6.

SYNCHRONISATION.

25. All times quoted in this operation order and appendices are B.

All watches will be synchronised with ships official time befo ENEMY.

APPRECIATION OF ALTERNATIVE COURSES.

26. An appreciation of alternative courses open in the event of accident or damage to any of the ships during the passage acro is attached as Appendix "F".

CANCELLATION OF THE OPERATION.

27. If the operation has to be cancelled after the ships have sail the decision must be made before 0300 hours. The means by whi this information will be passed is laid down in Appendix "F" "Table of Code Words and Special Signals."

Brigadier,
General Staff,
Military Force Operation "JUBILEE".

ACKNOWLEDGE.

INTRODUCTION - See Appendix "F", Part I.

Un document a cărui existenţă Britanii o neagă: *Două pagini din ordinul de operaţii dela Dieppe. Pe treizeci de pagini el conţine cu precauţiune şi măsurile care trebuesc luate în cazul unui eşec sau unei eventuale retrageri*

Reporterii de război ai revistei noastre retrăesc pas cu pas desfăşurarea luptei

Locotenentul Oldenburg, care cu deşamentul său de asalt a pus capăt tentativei dela Dieppe, descrie desenatorului nostru sfârşitul. „Cu mâinile ridicate au venit spre noi, prin obstacolele de sârmă, ultimii Canadieni"

Reporterul nostru fotografic interoghează prizonierii englezii!

„De ce au fost aproape numai Canadieni?" Această întrebare îi pune pe aceşti vechi soldaţi de profesie, care fuseseră în India şi în China şi făceau parte din trupele de debarcare — în încurcătură. Ei o găsesc penibilă şi de aceea tac →

←

Soarele african — odată plăcut

Fotografia: Uecker, reporter de război (PK)

Valul 3

Valul 2

Valul 1

5⁰⁰

6⁰³

6⁰⁴

6⁰⁵

6⁰⁸

POURVILLE

STE MARGUERITE

VARENGEVILLE

Pe baza documentelor capturate şi declaraţiilor date de prizonieri: Marşul şi atacul asupra localităţii Dieppe

CUM A FOST PLĂNUITĂ

Armata pregătită pentru invazie şi îmbarcată pe vase de transport aşezate în trei valuri consecutive, urma să ajungă pe întunerec sub protecţia distrugătoarelor şi crucişătoarelor în faţa coastei franceze, la Dieppe. Avioanele de luptă şi artileria navală trebuiau să neutralizeze apărarea şi cu ajutorul unor îmbarcaţiuni speciale de debarcare pregătite, trebuia să înceapă tot pe întunerec debarcarea primului val, care consta dintr'o divizie. Ziua de 19 August fusese aleasă din două motive. Întâi, în această zi la sosire era un flux mare, fapt care permitea îmbarcaţiunilor de debarcare să vină până pe plajă. În al doilea rând, era lună nouă. Întreprinderea „Jubilee", după cum a fost numită de marele cartier general englez, pregătită şi instruită timp de zece luni trebuia să

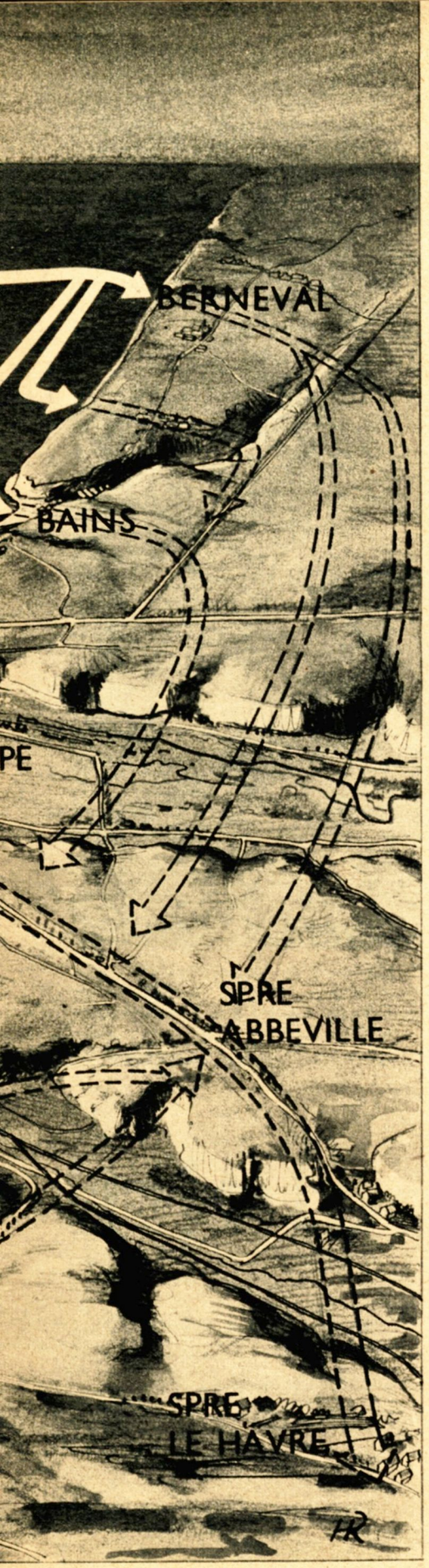

Desenul: Liska, reporter de război (PK)

Fotografiile: Kenneweg, reporter de război (PK)

CUM S'A TERMINAT

1) Surpriza n'a reuşit. Flotila engleză a fost zărită şi oprită departe în faţa coastei, de către vasele de avanpost ale marinei germane. Iar când ajunseseră să se apropie de coastă, se luminase de ziuă. Apărarea germană era alarmată.

2) Cele patru grupuri din flancuri au fost prinse şi nimicite de focul german încă de când se găseau pe plajă. La Berneval, câţiva Englezi au ajuns într'o vale şi au reuşit să înainteze câteva sute de metri până când şi ei au fost nimiciţi cu grenade de mână sau au fost siliţi să se predea.

3) Pe plaja dela Dieppe (vezi fotografia din stânga), unde se afla centrul de greutate, Englezii au suferit cea mai grea înfrângere. Întregul teatru de luptă a rămas acolo pe fâşia de plajă. Niciun blindat şi niciun infanterist nu a reuşit să treacă mai departe. Infanteria a fost atacată din flancuri de către focuri de mitralieră şi încă din primele zece minute au căzut sute de Englezi, iar alţii s'au ascuns în unghiul mort al şanţului anticar. Blindatele s'au înţepenit în pietrişul de pe plajă, şenilele se învârteau pe loc până când au fost distruse de tunurile anticar germane. Rezervele engleze de pe mare suferiseră între timp, în decursul duelurilor cu artileria şi aviaţia germană, pierderi grele:

Au fost distruse 127 avioane, 4 distrugătoare, 2 torpiloare, o vedetă rapidă şi 7 vase de transport. Patru crucişătoare, 4 distrugătoare, 4 vedete rapide şi 5 vase de transport au fost avariate.

După o luptă de cinci ceasuri, la ora 11, întreprinderea „Jubilee" eşuase; după 8 ceasuri, la ora 2, vasele engleze fugiseră şi fusese luat prizonier ultimul Canadian.

lovească pe Germani prin surprindere. Germanii trebuiau daţi peste cap.

Trupele debarcate la extrema dreaptă şi stângă a aripilor trebuiau să împresoare localitatea Dieppe în formă de semicerc, să se unească şi să cadă în spatele Germanilor, întocmai ca şi trupele debarcate la Bains şi Pourville.

Centrul de greutate urma să se afle pe plaja dela Dieppe. Acolo, blindatele debarcate împreună cu infanteria trebuiau să pătrundă imediat în oraş şi să cucerească drumurile care duc spre Le Havre şi Abbeville. Infanteria trebuia să pătrundă în oraş şi să-şi dea mâna cu trupele de învăluire. Dacă această acţiune ar fi reuşit după cum era plănuită, atunci s'ar fi putut crea un cap de pod, şi sub protecţia lui s'ar fi putut începe debarcarea celui de al doilea şi de al treilea val.

Iată sfârşitul acţiunii dela Dieppe

O fotografie ciudată din acest război: Poliţişti germani în echipament de campanie într'o localitate sovietică din prima linie. *Batalioanele de poliţişti stau din luna Martie a acestui an alături de soldaţii armatei în poziţiile cercului din jurul Leningradului. Fotografia alăturată arată o companie care, după o luptă corp la corp de 24 de ore, a respins pe Sovietici dintr'o breşă făcută în liniile germane. Comandantul batalionului i se adresează exprimându-şi recunoştinţa. Mâine se pleacă din nou în poziţiile din faţă*

Poliţia germană de ordine, făcând de pază în faţa Leningradului

Un nou fel de poliţişti

În acest reportaj şi în fotografiile alăturate reporterii de război Kenneweg şi Kiaulehn din comp. de propagandă ne descriu lupta pe front a poliţiei germane. Poliţistul german denumit „Schupo" (o presc. pentru Schutzpolizei) este singurul din lume, care luptă în primele linii ale frontului în formaţiuni proprii. Spre deosebire de poliţistul englez „Bobby", el este un luptător cu suflu inepuizabil care a trecut prin toate disciplinile războiului şi ale păcii

Un mic tablou mişcător pe care îl cunoaşte oricine şi care poate fi observat în fiecare zi în orice oraş european: Un poliţist conduce, ca Sf. Christofor, un copilaş prin valurile circulaţiei.

Iată însă şi un alt tablou, pe care nu-l cunoaşte aproape nimeni şi care poate fi văzut înăuntrul graniţelor şi numai la limitele până unde se întinde sfera puterii germane: În tranşeele din faţa Leningradului, stă în apă până la burtă un vagmistru, duelează cu trăgătorii buni sovietici şi îndreaptă tunul asupra carelor blindate, care încearcă mereu să străpungă cercul din jurul Leningradului.

Politistul german, care astăzi conduce un copil sau un orb în circulaţie, iar mâine luptă cu pistolul automat în mână, este o apariţie nouă şi necunoscută.

În timpul olimpiadei din 1936

a apărut pentru prima dată în faţa lumii acest nou tip de om. Erau oameni voinici, sprinteni în uniforme albe şi cu barba rasă şi numai rareori purtau o mustaţă mică.

La început era considerat ca un defect felul lor aparte şi atenţia deosebită care li se acorda, nu purtau bastoane de gumă, cum au colegii lor din majoritatea celorlalte ţări. Ei puteau fi văzuti nu numai ca păzitori ai circulaţiei, ci şi ca tâlmaci şi ca atleţi olimpici, care câştigaseră multe medalii. În

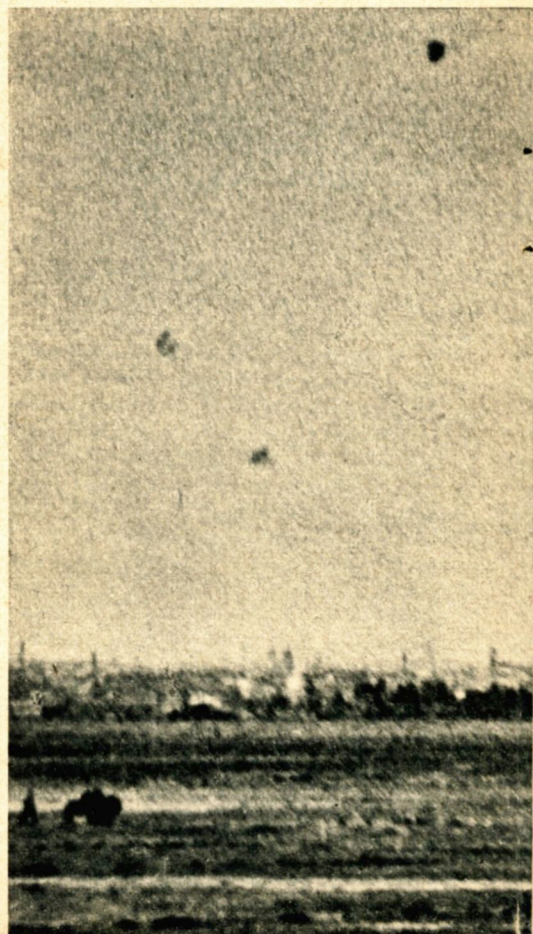

← **Ultimul indicator pe drumul Leningradului.** *Până în centrul oraşului nu mai sunt decât 29 km. Doar la 10 km de indicator se află Uriţc şi Staro Panovo, două cartiere mărginaşe ale Leningradului, care erau legate de oraş prin linii de tramvaiu. De-a-lungul marginii sale orientale trece linia principală de luptă a Germanilor, scena pe care s'a desfăşurat lupta corp la corp de 24 de ore a companiei*

→ **Leningradul sub bombardamentul avioanelor stuka.** *De aici se pot vedea lămurit şantierul, bisericile şi clădirile pompoase ale partidului, iar cu binoclul se deosebesc până şi vehiculele şi oamenii mişcându-se. Când vântul e favorabil, se aude chiar şi urletul sirenelor de alarmă aeriană*

acest război ei au apărut pentru prima dată ca ostaşi şi luptători pe front de o varietate atât de abundentă încât e aproape plictisitor să povestim tot ce fac şi ce pot să facă. Nu numai că pornesc la asalt, ca orice alt soldat, dar ei sunt şi specialişti în combaterea incendiilor de petrol şi a bandelor de hoţi. Ei fac inofensivi pe franctirori şi pe parașutişti, asigură axurile care duc pe front, construesc drumuri şi poduri, pun din nou în funcţiune uzini electrice distruse, apără de nimicire operele de artă, fac inofensive bombele neexplodate şi învaţă populaţia din regiunile cucerite să lucreze din nou şi să organizeze un serviciu de ajutor propriu împotriva stricăciunilor datorite războiului. Ei sunt astăzi în patrie şi mâine pe front, schimbându-şi litewka albă cu tunica de culoare „feldgrau" cu aceeaşi naturaleţă după cum undeva aiurea un cetăţean îşi schimbă îmbrăcămintea de sport cu cea de seară... Cuvintele mândre ale lui Byron: „Nu mă întreba ce pot, ci întreabă-mă ce nu pot!", înlăturând semnul mândriei, se potrivesc bine poliţiştilor germani.

Fiecare poliţist este oglinda poporului său

Dacă această oglindă schimonoseşte imaginile nu se datoreşte decât curbării ei sub presiunea care o apasă de sus. Acolo unde poliţistul este un organ al autorităţii publice şi unde membrii unui popor se simt ca supuşi, el este urît, iar poporul tare se mai bucură de se întâmplă vreodată să mănânce poliţistul bătaie. Poliţia germană a monarhiei a fost caracterizată bine de cuvintele unui prefect de poliţie berlinez din acea vreme: „Vai de curioşi!"

Poliţistul cu coif de atunci a devenit de mult o chestiune ce priveşte numai mascaradele şi balurile costumate. Din toate organele statului, poliţia germană este astăzi cel mai popular. Când se fac colecte de stradă pentru ajutorul de iarnă german, rezultatele colectei poliţiei se găsesc în frunte. Fiecare îşi aminteşte de o zi când poliţia i-a oferit serviciile ei. Ea dă jos din pomi pa-

În autocamioane spre noua poziţie. *Semnul dela capelă este singurul care-l mai deosebeşte acum pe poliţistul travestit, de soldatul obişnuit al armatei. El are aceleaşi arme şi aceleaşi misiuni şi luptă ca toţi ceilalţi*

Poliţiştii relatează despre luptele de stradă dela Staro Panovo

„Timp de 24 de ceasuri" *povesteşte căpitanul Pötke, „neam luptat pentru fiecare casă cu carabinele, pistoalele, granatele şi baioneta. În timpul nopţii situaţia deveni deodată critică, ne mai putând să deosebim amicul de inamic. Eram în mijlocul Sovieticilor şi nu ne puteam recunoaşte decât prin strigăte. Strigătele şi răspunsurile trebuiau să meargă ca fulgerul, căci de nu, se trăgea cu arma"*

A fost trei ore prizonier la Sovietici. *Vagmistrul Ferber se rătăcise în învălmăşeala dărâmăturilor de case de camarazii săi, când se pomeni deodată înconjurat de zece arme sovietice. — „M'au dus câteva străzi înapoi, dar să nu mă întrebaţi cum" — povesteşte dânsul. „Cu lovituri de picior în spate şi înghiontindumă cu patul puştii în cap. Dar eu sunt Renanian şi tot rezist eu ceva. Şi de fugit, tot am fugit, când se întunecase!"*

„Aceste cisme vrednice mi-au jurat mai întâi credinţă pe o insulă de reglementare a circulaţiei la Koblenz", povesteşte vagmistrul Schmeer. *Apoi m'au însoţit credincioase prin Lorena şi Franţa, iar acum blestematul de Bolşevic mi-a făcut o gaură în ele. „Schija i-a pătruns în pulpă, dar i-a fost scoasă de medic abia dimineaţa după luptă, căci mai înainte n'avusese timp*

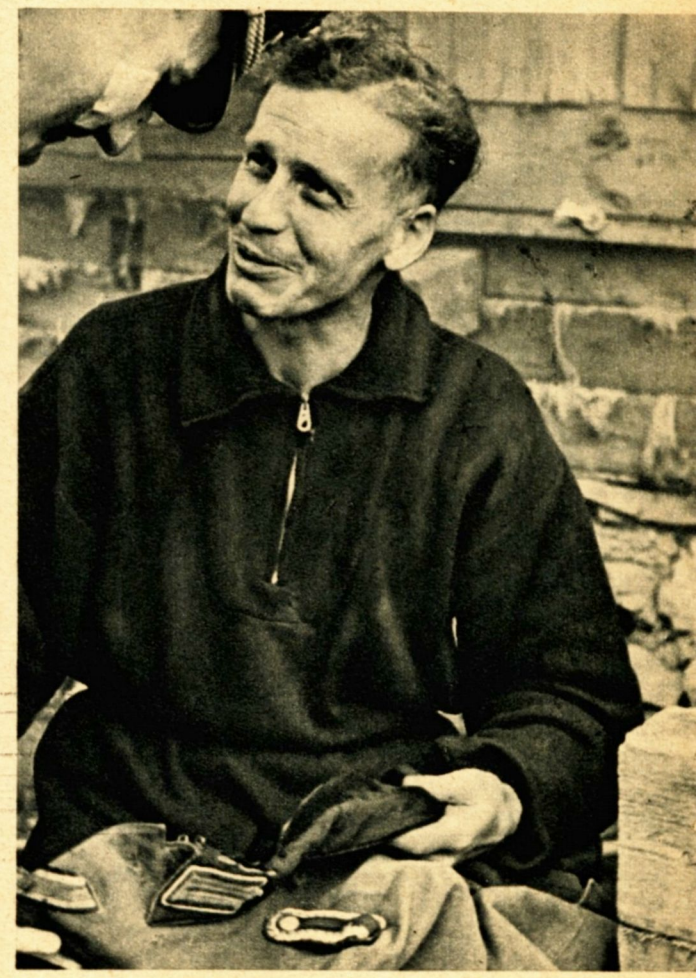

„Suntem aproape toţi din aceeaşi regiune", *spune vagmistrul Nikodemus. „Femeile noastre se cunosc, copiii noştri merg împreună la şcoală, ceea ce face să existe o bună camaraderie între noi. Dar mai vorbim şi acelaşi dialect, fapt care şi-a avut importanţa sa ieri noapte. Bolşevicul încercase de mai multe ori să ne înşele, dar „camaradul" său suna altfel decât la noi. Graiul autentic din Mainz nu-l cunoştea*

„Am înjurat de multe ori strașnic, *când trebuia să mergem în timpul instrucţiei la poligonul de tragere şi pe câmp", mărturiseşte vagmistrul P. „Eram doar poliţişti nu soldaţi". Cu toate acestea, vagmistrul P. s'a dovedit ostaş, conducând în lupta dela Staro Panovo un detaşament de şoc, care s'a reîntors cu 40 de prizonieri ruşi. Deşi rănit, el a rămas la trupă până la terminarea luptei*

Cu panglica Crucii de Fier la tunică *şi alături insignele poliţiei. Vagmistrul Egner are 46 de ani, dar cu toate acestea, cum spune şeful lui de pluton, este încă sprinten ca o nevăstuică. „Eram agent de transmisiune la postul de comandă al batalionului, povesteşte dânsul. De zece ori am făcut drumul dus şi întors prin ploaia de gloanţe care şuierau pe la urechi*

pagali liliputani, ştie tot ce trebue să ştii şi aplanează orice neînţelegere. În iarna aspră a acestui război ea a luptat pe front, dar a aprovizionat şi patria cu cărbuni, a curăţit străzile de zăpadă şi s'a îngrijit de distribuirea alimentelor. Ea este oglinda poporului german, dar o oglindă netedă şi plană. Poliţia germană nu este o autoritate publică, ci însuşi poporul german.

Englezii au inventat cuvântul de război total. În Germania acest cuvânt a fost considerat totdeauna ca fiind străin. Felul german de a gândi în linii generale nu înţelege de ce trebue să fie numai războiul total şi nu şi pacea. Când Germanul vrea să spună de un om că e bine dispus şi râde cu poftă, zice că e un om „aufgeräumt" ceea ce în limba germană nu însemană numai ordonat şi curat, ci şi vesel şi fără nicio grijă. Germanului îi place viaţa ordonată, veselă şi vrea să trăiască în condiţiuni clare şi de aceea el consi-

dera întreaga viaţă ca fiind totală, iar nu numai o parte. Un popor care se decide pentru o viaţă totală numai în timp de războiu, după părerea Germanilor, nu poate fi în timp de pace un popor „aufgeräumt", adică ordonat etc. Prin urmare în viaţa din timp de pace a unui asemenea popor trebue să existe neorânduire, neajunsuri, iar spaţiile vitale ale unor asemenea oameni nu pot fi curate şi în ordine.

Dar ajunge atâta filosofie. Aici vrem să arătăm care este cauza pentru care Germanul consideră poliţia ca pe o copie fidelă a fiinţei sale. Poporul german doreşte să trăiască în timp de pace tot atât de total ca şi în timp de războiu, şi această dorinţă se manifestă în poliţia care îşi îndeplineşte misiunile de războiu într'un mod tot atât de firesc şi fără trudă ca şi munca depusă în timp de pace. Cu aceeaşi uşurinţă cu care poliţia germană îşi schimbă litewka albă cu tunica de culoare „feldgrau", trece şi poporul german dela pace la războiu şi dela războiu la pace. Această uşurinţă nu este decât rodul gândirii germane despre totalitatea întregii vieţi, care nu cunoaşte nicio altă totalitate care să depindă numai de anumite timpuri. Din rândurile poliţiei germane de ordine au trecut mulţi ofiţeri şi oameni în armată.

O sută douăzeci şi doi de generali germani

sunt foşti poliţişti, o sută patruzeci şi şase, Cavaleri ai Crucii de Fier — dintre care la opt li s'a conferit şi Crucea de Cavaler cu Frunze de Stejar — provin de asemenea din cadrele poliţiei.

„Nimic nu e desăvârşit pe acest pământ, cu excepţia femeilor". Şi poporul german nu se consideră ca fiind gata, ci ca un popor în devenire. Dar încotro merge drumul lui se poate recunoaşte după poliţia lui.

Poliţia reprezintă astăzi cele două voci ale frontului şi patriei şi cine are urechi să audă va auzi totdeauna aceeaşi voce. Poliţistul german se deosebeşte astăzi aproape fundamental de toţi poliţiştii din lume, făcând excepţie dela aceasta poate numai carabinierii italieni. El nu este un funcţionar în sensul vechiu, ci un soldat, un soldat politic. El nu e nici gâde şi nici mânuitor al bastonului de cauciuc, ci un purtător de arme. De camarazii săi din armata germană îl deosebeşte numai o misiune specială. Această misiune pătrunde în viaţa civilă şi în timp de pace. Mai înainte de a vorbi însă despre aceasta este totuşi necesar să facem o observaţie: Poliţia de care vorbim aici se numeşte în Germania „Ordnungspolizei", adică poliţia de ordine.

Observatorii străini ai vieţii germane cad uşor în greşeala de a considera toată poliţia germană ca făcând parte din SS în timp ce realitatea este prezentată clar prin titlul pe care îl are Reichsführerul SS, die care se vede că este totodată Reichsführer SS şi şef al poliţiei germane. Poliţia şi SS-ul este dela sine înţeles că sunt unite, formând un corp de gardă, „Schutzstaffel-Corps". SS-ul (presc. cuvântului Schutzstaffel) este o trupă politică înfiinţată pentru a sta la dispoziţia personală a lui Adolf Hitler. A relata cum s'au extins atribuţiunile SS-ului odată cu creşterea importanţei mişcării lui Adolf Hitler ar depăşi cadrul acestor rânduri. Pentru a înţelege cum e compusă această organizaţie mai amintim că şi arma SS este o parte din garda „Schutzstaffel", care luptă pe front ca una din cele mai moderne trupe de luptă, fiind pusă sub ordinele armatei.

Când s'a hotărît reorganizarea poliţiei, fusese însărcinat cu aceasta Reichsführerul SS. Poliţia se împarte de în două: poliţia de ordine şi poliţia de siguranţă. Poliţia ordinei publice poartă uniformă verde, iar poliţia de siguranţă e îmbrăcată în general în uniforma „feldgrau" a SS-ului. În atribuţiunile poliţiei de siguranţă intră lupta împotriva oricărui fel de crimă. De ea ţine poliţia criminalistică, poliţia de stat secretă şi aşa numitul „Sicherheitsdienst" (serviciul de siguranţă) sau prescurtat „SD". Cu toate că războiul a prins poliţia încă în timpul ultimelor reforme, văzută în linii mari, reorganizarea ei poate fi considerată ca şi încheiată. Mai ales în ce priveşte caracterul poliţiei de ordine, nu se va mai face nicio schimbare. Şeful poliţiei de ordine este SS-Oberst-Gruppenführer şi generalul de armată de poliţie Daluege, între timp, locţiitorul protectorului la Praga.

Uniforma poliţiei de ordine este de culoare cenuşiu verzuiu cu manşetele şi cu gulerul cafeniu. Pentru serviciul circulaţiei urbane, poliţistul de ordine poartă litewkă şi caschetă, încolo se poartă „ciaco", casca scurtă a vânătorului, iar pe front după cum e şi natural, casca obişnuită a soldatului german. În ce privesc gradele, ele sunt aceleaşi ca şi în armată, numai că generalul de poliţie nu poartă căptuşeala mantalei şi lampasul roşu, ci verde. Spre deosebire de armată, poliţistul de ordine intră imediat în trupele poliţiei cu dreptul de a aspira la un grad. El devine în curând vagmistru (Wachtmeister), aşa dar subofiţer. Acest rang nu este însă numai de formă, poliţistul trebuind să posede cunoştinţele militare ale unui subofiţer. De aceea instrucţia lui militară şi politică este foarte severă şi intensivă, şi pentru ca să poată fi făcută, poliţistul trebue să se angajeze în serviciu pe tot timpul vieţii. Paralel cu instrucţia militară mai are loc o alta, despre care nu putem să spunem decât că are ca scop o perfecţionare a poliţistului. Poliţistul german de ordine ideal trebue să fie în acelaşi timp soldat, jurist şi un om cu experienţă în cât mai multe domenii.

De poliţia de ordine ţine şi poliţia de protecţie din oraşe, jandarmeria districtelor, pompierii, pompierii voluntari şi serviciul de asistenţă tehnică. Serviciul de asistenţă tehnică este o fostă organizaţie particulară, care cuprinde oameni cu cunoştinţe tehnice şi care avea ca scop apărarea împotriva actelor de sabotaj şi repararea pagubelor datorite grevelor. Ea luptă acum pe front. De exemplu faptul că pompierii voluntari şi serviciul de asistenţă tehnică, două organizaţii la început cu caracter particular, ţin astăzi de poliţia de ordine ne face să recunoaştem caracterul nou al poliţiei germane. Acest caracter este al ajutorului propriu; serviciul poliţiei nu este un serviciu pentru autorităţile publice, ci pentru popor.

Idealul unui stat perfect

va fi numai atunci atins, când membrii acestei comunităţi vor reuşi să facă faţă lucrurilor, cu cât mai puţine legi. Poliţistul ideal nu este un urmăritor, ci un apărător împotriva răufăcătorilor. Străduinţa unui bun poliţist trebue să fie în sensul de a uşura pe cât mai mult posibil munca judecătorului. Poliţistul german de ordine este apostolul unei vieţi la baza căreia stă ordinea, curăţenia şi buna dispoziţie.

Când cu prilejul colectării pentru opera de ajutor de iarnă germană, poliţia germană vrea să atragă atenţia poporului asupra ei, o face prin următoarele cuvinte: „Poliţia este prietenul şi ajutorul tău!" Cât de serioase sunt

Poliţia în războiul de tranşee

Drumul spre prima linie. *Pe cât s'a putut, oamenii au fost transportaţi cu camioanele. Protejaţi de iarba înaltă se duc acum până la dispoziţiv*

Ca în războiul mondial: **tranşee.** *Aplecaţi prin tranşee, ofiţerii şi trupa intră în poziţie*

La 60 m de aici sunt Bolşevicii. *Linia de tranşee sovietică se întinde paralel cu cea germană. Între ele este iarbă mare care îngreuiază vederea. Vagmistrul stă la mitralieră patru ore, apoi vine schimbul. Restul oamenilor stă zi şi noapte gata de alarmă în adăposturi, în tunică şi cisme, cu centura încinsă*

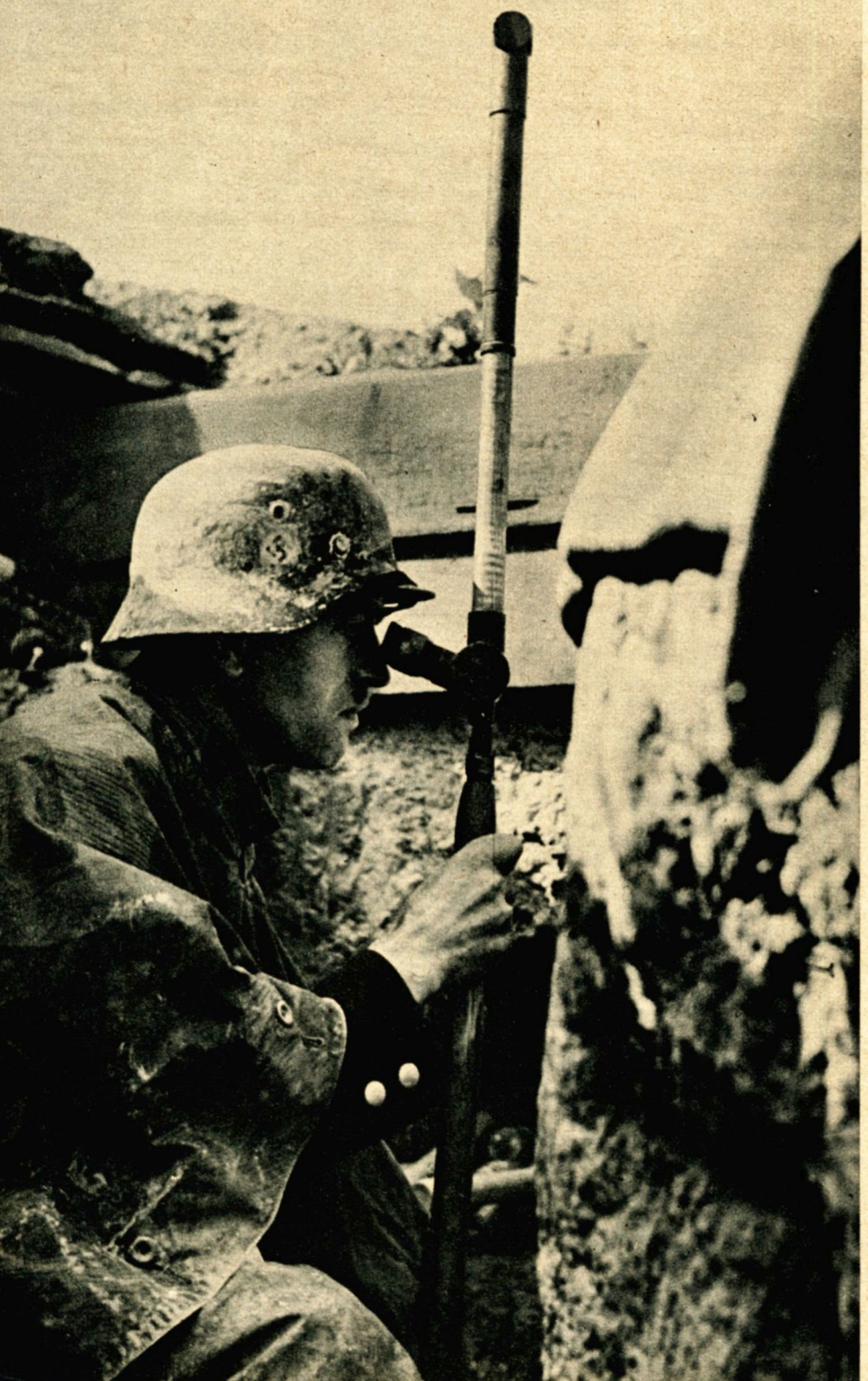

Împotriva bunilor trăgători. *Luneta trece în sus peste berma şanţului, ca un periscop de submarin. Poziţia inamică este observată neîntrerupt, iar dincolo, Bolşevicii observă întocmai ca şi noi. Şaizeci de metri înseamnă o distanţă mică. Din câteva sărituri ai putea fi dincolo . . .*

aceste cuvinte ne-o confirmă lupta pe front a poliţiei de ordine. Şi aici ne lovim de o taină: La început stă jertfa. Dacă poliţistul vrea să fie mai mult decât un gâde şi dacă vrea să fie considerat de fiecare ca reprezentant al naţiunii, el trebue să fi dovedit mai înainte prin faptă că e îndreptăţit să pretindă celorlalţi să dea dovadă de virtuţi cetăţeneşti, care sunt necesare dacă un popor vrea să trăiască într'o deplină libertate disciplinată. În Germania nu se urmăreşte formarea unor poliţişti de felul celor englezi, ca motive decorative pentru romanele criminale şi ca apărători ai caselor de bani. Fiii poporului îşi fac educaţia într'o aşa măsură, pentru a putea fi celorlalţi exemplu prin comportarea lor disciplinată. Cel care mânueşte bastonul de cauciuc lasă să se înţeleagă că îşi consideră poporul drept o haită de căţeluşi sau ca pe o gloată, care poate înclina uşor spre revoltă şi care renunţă la răscoală când o scuturi puţin. Poliţistul german îşi poartă arma sa ca un simbol al voinţei de autoapărare al poporului său. Observaţi bine caracterul special al acestei organizaţii:

Sâmburele ei de oţel este trupa

La toate marginile ei, această organizaţie se arată însă gata de a da ajutor voluntar, după cum e cazul cu serviciul de asistenţă tehnică şi pompierii voluntari. Poliţistul trebue să dea întotdeauna imboldul pentru autoajutor. Pentru ca să se poată întâmpla acest lucru, expresia „vai de curioşi" şi bastonul de cauciuc trebuesc aruncate la fier vechiu. Poliţia de ordine deschide larg uşile organizaţiei ei şi îi îndeamnă pe curioşi să se apropie şi să facă la fel. Astfel are loc, pentru a da numai un exemplu, munca de războiu a tineretului hitlerist sub conducerea poliţiei de ordine. Dela o anumită vârstă în sus tineretul geman dă ajutor voluntar în caz de pericol aerian, incendii mari etc. Tinerii fac serviciul de curier între două circumscripţii poliţieneşti; un serviciu care corespunde atât înteligenţei cât şi dorului după aventură al unui copil desgheţat. La anumite alarme tinerii de serviciu trebue să se prezinte la circumscripţia poliţienească. Chiar dacă ei nu sunt folosiţi imediat, totuşi ei se obişnuesc pe cale intuitivă cu datoriile cetăţeanului. Copilului i se dau de rezolvat lucruri de răspundere şi aceasta este cel puţin tot atât de important ca şi bani de buzunar. În acest războiu mulţi copii au săvârşit mici acte de eroism în timpul serviciilor de curieri, şi nu de mult un tânăr a fost lăudat în public şi i s'au dăruit bani pentru faptul că a salvat persoane dela moarte.

Bucuria poporului german faţă de poliţia sa de ordine este de sigur o bună parte din bucuria pe care o are către sine însuşi. Există vreun popor vesel pe acest pământ, care să nu se bucure de sine însuşi? Umorul cu care au suportat poliţiştii germani de ordine, tinerii şi taţii de familie, obstacolele ultimei ierni pe front, eroismul plin de abnegaţie, de care dau dovadă câteodată numai grupuri mici în singurătatea mlaştinilor şi pădurilor în timpul raziilor împotriva bandelor de hoţi, este bucuria poporului german. Cea mai frumoasă parte a acestei bucurii este totuşi speranţa că Germania va avea în timpuri mai fericite din nou în mijlocul ei pe aceşti flăcăi bravi, îmbrăcăţi cu vestonul alb sau costumul uşor de atlet, înconjuraţi de glorie şi încălziţi de focul olimpic.

Sfârşit

→

Din luptele de urmărire din Caucazia: *Avioanele de luptă fâşnesc în sbor la mică înălţime pe deasupra primelor linii. Armele lor de bord continuă atacul împreună cu infanteria*

Desenul: Hans Liska, reporter de război (PK)

POVESTEA UNEI PAGINI
DE AMINTIRI

„Desenez fortul Maxim Gorki II“

Reporterul de război Hans Liska din compania de propagandă ne povesteşte o întâmplare avută pe când desena fortul „Maxim Gorki II“

Bătălia pentru Sevastopol era decisă; oraşul şi portul erau ocupate. Cu miile izvorăsc din praf şi nori de fum umbrele prizonierilor, călcând în picioare morţii şi răniţii, sdrenţăroşi şi murdari, unii târându-se de-a-busile.

Din acest fluviu al nenorocirii apăreau, ca un catarg al unui vas eşuat pe nisip, două ţevi ale obiectului fortificat „Maxim Gorki II“.

A doua zi încercai să schiţez ruinele acestui monstru.

În jurul înălţimii pe care se află resturile celor două obiecte grele „Maxim Gorki“ privirea ţi se opreşte, prin vălul fumului ce se ridică încet, asupra câmpului de luptă dela Chersonez, suprasaturat cu cadavre şi resturi de avion.

În timp ce desenez, observ pe neaşteptate o mişcare printre soldaţii noştri care umblă printre ruine: în puţul adânc în care era fixată turela dublă a lui „Maxim“, cineva a văzut mişcându-se o umbră. Privim fix la gaura adâncă şi dintre resturile de oţel strâmbe se ridică un băţ cu o sdreanţă albă în vârf. Imediat se lasă în gaură un cablu şi sunt chemaţi câţiva prizonieri care îşi scot la lumina zilei camaradul lor. Acesta povesteşte că alţi zece camarazi de ai săi au scăpat politrucilor care stau de pază jos şi că vor să se predea. Întocmai ca la pescuit, sunt lăsate cabluri în întunerecul necunoscut, apoi se aşteaptă până când o smucitură ne arată că un alt soldat sovietic vrea să iasă afară. Deodată se aude o împuşcătură scurtă şi un şuierat: se trage de jos asupra celui ce stă atârnat de cablu. Grenadele de mână liniştesc pe domnii politruci din pivniţă. Între timp, au început să iasă din turela celui de al doilea tun alţi Sovietici, care după trei zile de stat în întunerec, clipind din ochi, privesc ca prostiţi în jurul lor.

La povârnişurile abrupte de pe coastă, la vreo sută de metri mai jos de „Maxim“ se găsesc alte ieşiri. Prizonierii îi strigă pe cei dinăuntru şi-i încurajează să iasă afară. Pe ici pe colo porneşte de jos câte o împuşcătură: Comisarii! Prizonierii sar însă imediat şi arată unde ar putea sta ascunşi trăgătorii. Se lasă la locul indicat cu ajutorul unui cablu, un pachet cu explozibil şi i se dă foc. Repede lucrurile s'au schimbat fundamental. Din găurile din stânci fâlfâie sdrenţe albe, ca rufele puse pe frânghie să se usuce: semnele încetării rezistenţei...

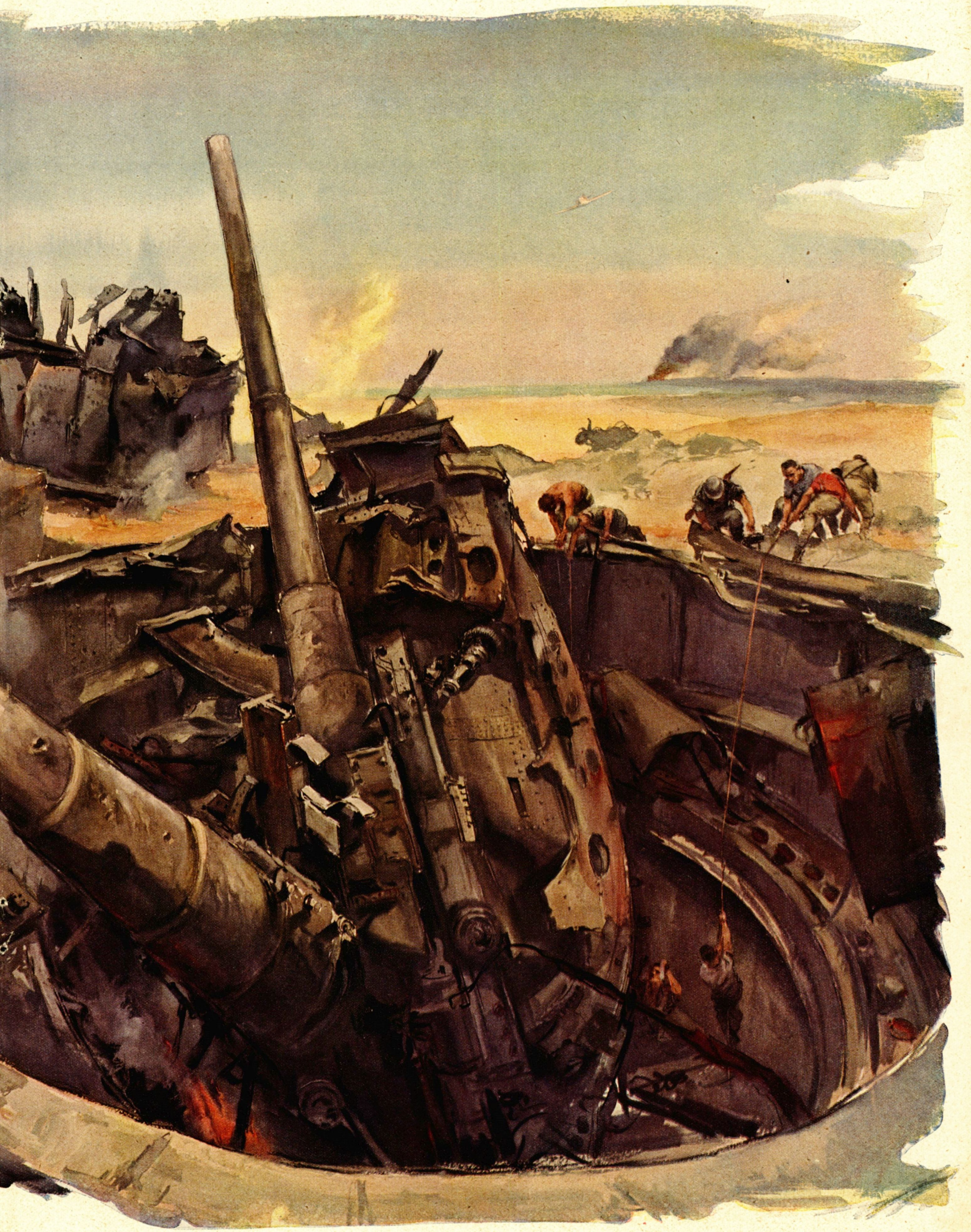

BLINDATELE PORNESC LA ATAC

← **Apelul, înaintea plecării într'o misiune nouă**
Fotografia: Rühle, reporter de război (PK)

Poziția de așteptare: *În cutele colinei de pe terenurile întinse de stepă din Sudul Uniunii Sovietice, se înșiră nenumărate blindate germane pentru a cădea în clipa potrivită în flancurile maselor sovietice atacaloare*

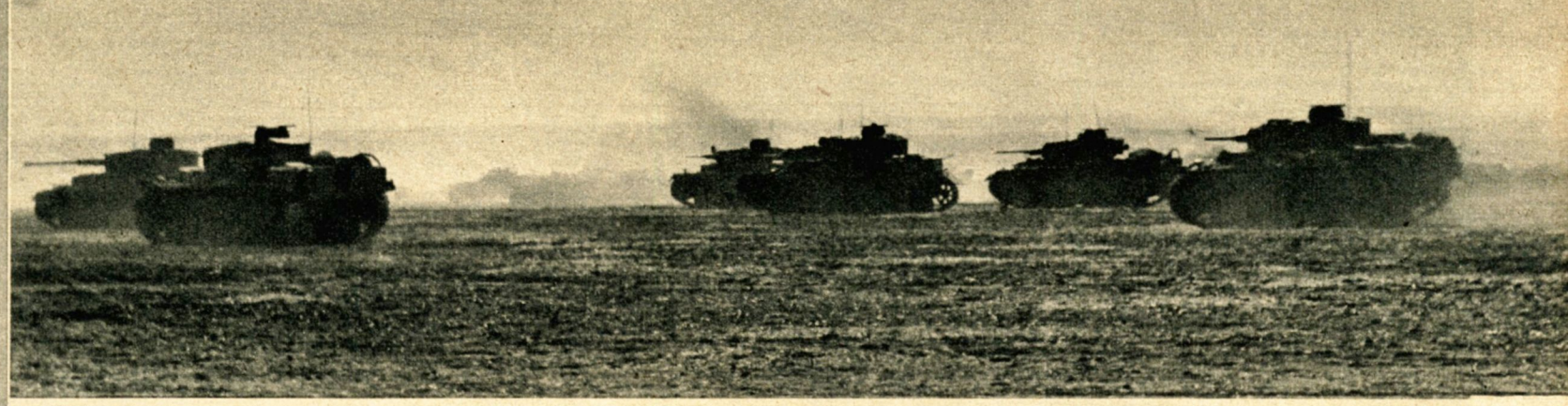

Atacul: *Blindatele germane înaintează în ordine de luptă. Artileria sovietică încearcă zadarnic să oprească atacul*

Străpungerea: *Rezistența Bolșevicilor a fost răpusă. Lanțul blindatelor va forma cercul de oțel care se va strânge în jurul unei pungi*

Fotografiile:
Raible și Hähle,
reporteri de război (PK)

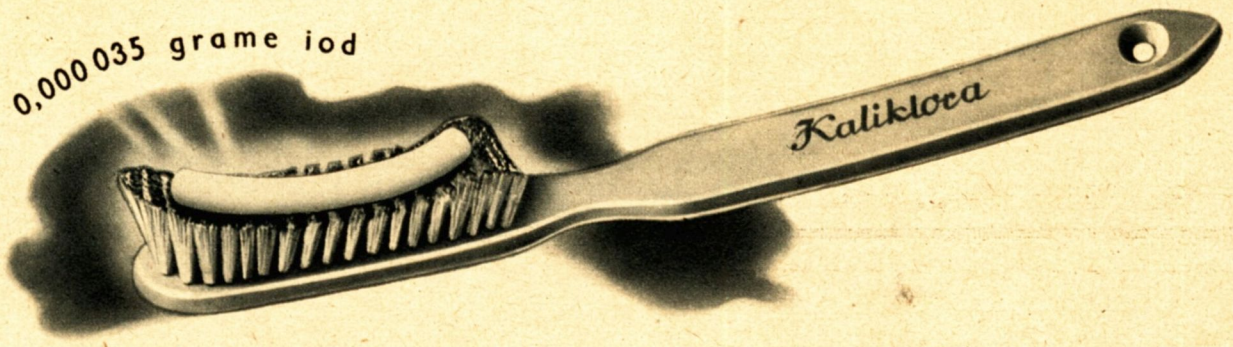

Numai o mică cantitate de iod

pătrunde în timpul îngrijirii dinţilor cu Jod-Kaliklora în mucoasele gurii şi mai departe în sânge şi totuşi efectul e uimitor. Pentru prevenirea şi vindecarea inflamaţiilor gingiilor care sunt adesea în legătură cu o slăbire a dinţilor (paradentoză), precum şi contra „gâtului sensibil" al dintelui, pe baza literaturii medicinale şi recomandaţilor multor mii de medici stomatologi nu există un alt mijloc mai bun. Dacă e nevoie de un efect mai intensiv se întrebuinţează în urma recomandaţiei medicale „Stark-Jod-Kaliklora".

ZEISS IKON

Nettar

ZEISS IKON AG. DRESDEN

STEFAN L. SCHERER, BUCUREŞTI I, STRADA DR. RÂUREANU 4

Pe întinsele câmpii cu floarea soarelui, *din regiunea Cubanului, soldații români din blindate urmăresc bombardierele sovietice care încearcă zadarnic să oprească atacul*

De pază. *În timp ce țevile bine camuflate ale artileriei antiaeriene înroșcă în sus obuzele lor uriașe, mitralierele (fotografia din stânga) asigură flancul trupelor care înaintează în formă de pană*

... trupe române împotriva rezistenței inamice îndârjite

Comunicatul militar german recunoaște mereu faptele de arme ale aliaților români, care și-au cucerit prin luptă un loc de frunte printre camarazii de arme ai Reichului

Protejată de un perete de fum artificial *infanteria își continuă atacul, sdrobește rezistența îndârjită și aruncă pe inamic dincolo de o apă*

Tractorul tunului greu antiaerian sovietic *a fost sfărâmat de o lovitură în plin. Tunul a fost capturat de Români împreună cu . . .*

Fotografiile: M. C. G. și Hubmann (1), reporter de război (PK)

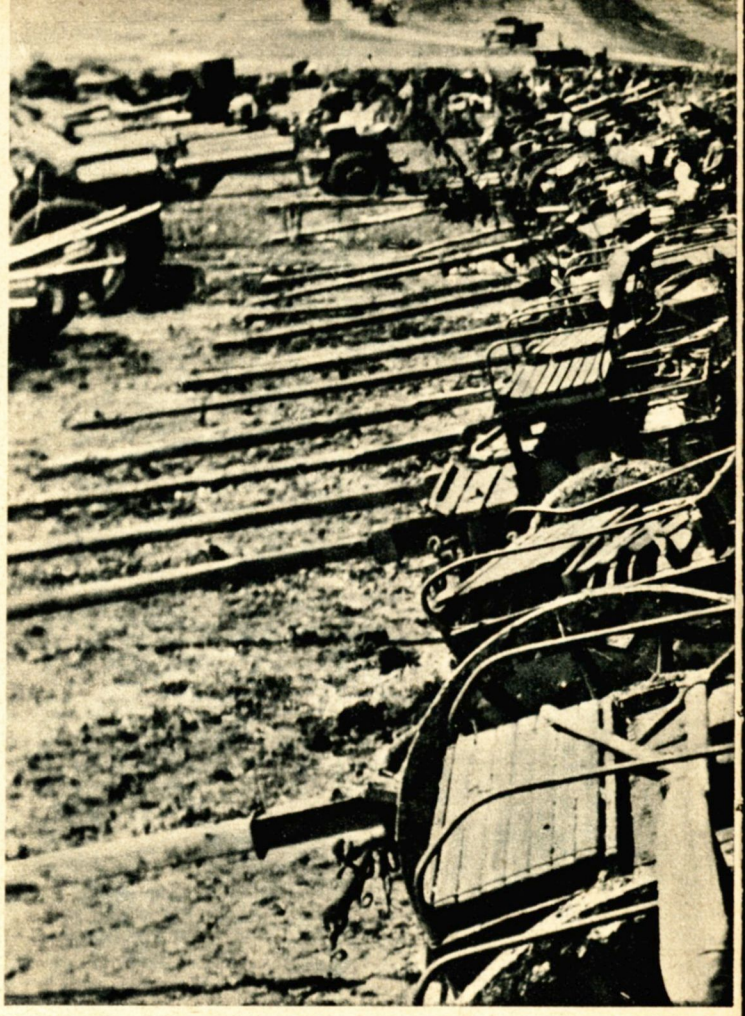

↑ **Apele nu stăvilesc înaintarea.** *În timp ce o mitralieră asigură din nou acoperirea, infanteriștii români trec apa prin vad*

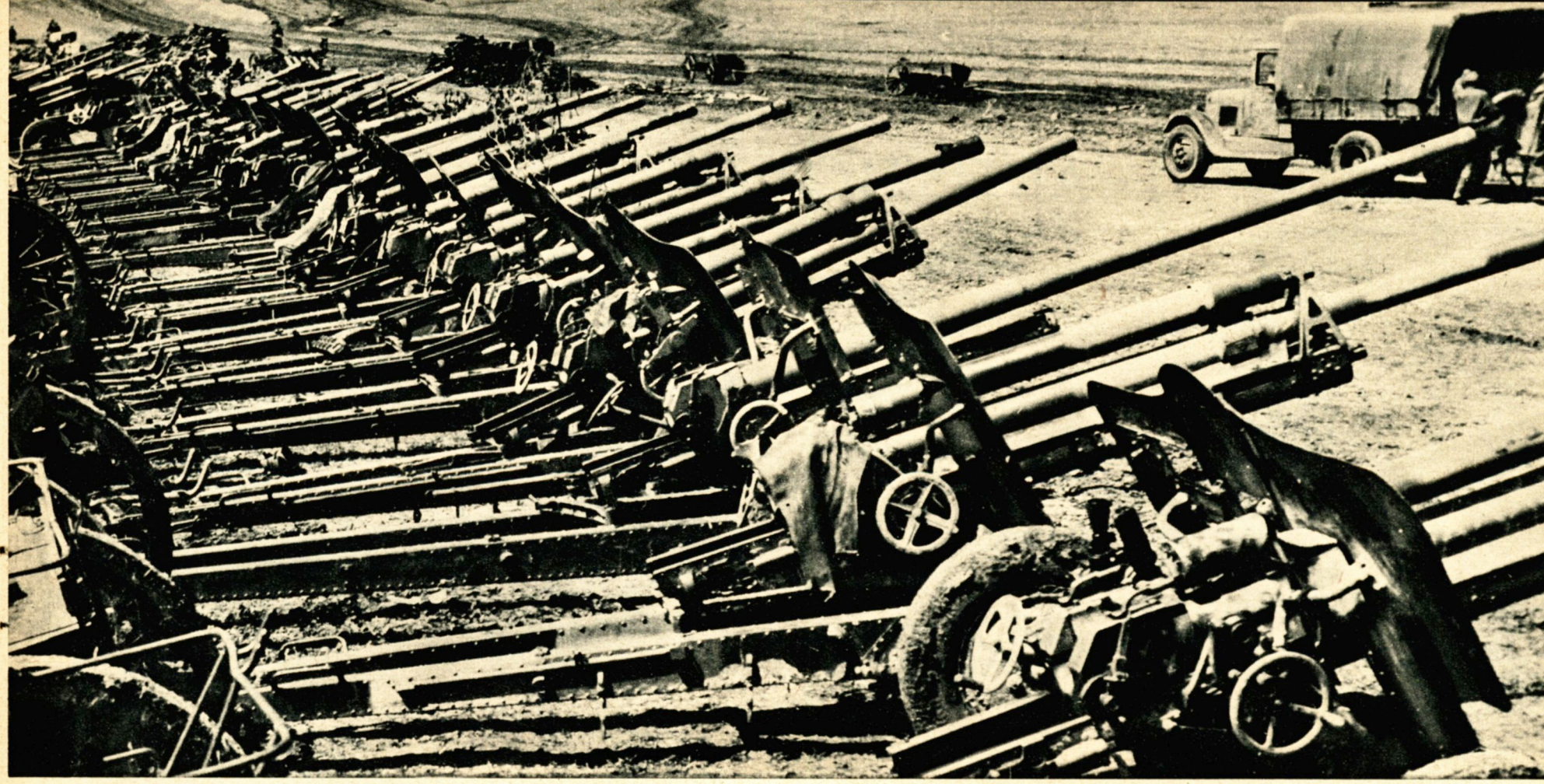

...alte câteva sute de piese *ale artileriei sovietice . . .*

O PRADĂ FOARTE BOGATĂ!

A fost format un cap de pod. *Trupele se iau după inamic şi îl urmăresc neîncetat*

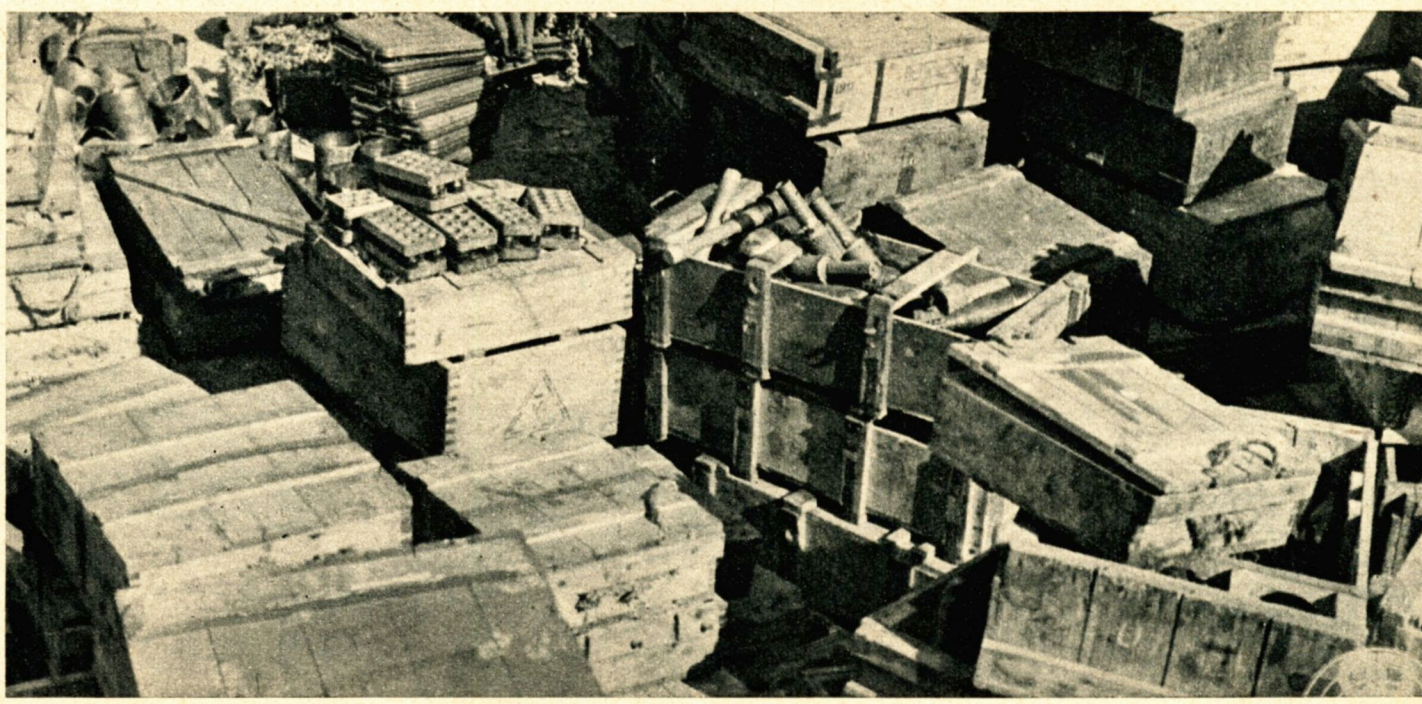

. . . nenumărate lăzi cu muniţii, granate de mână, mine şi . . .

. . . mitraliere de tot felul *dela cea mai simplă până la mitraliera cvadruplă antiaeriană*

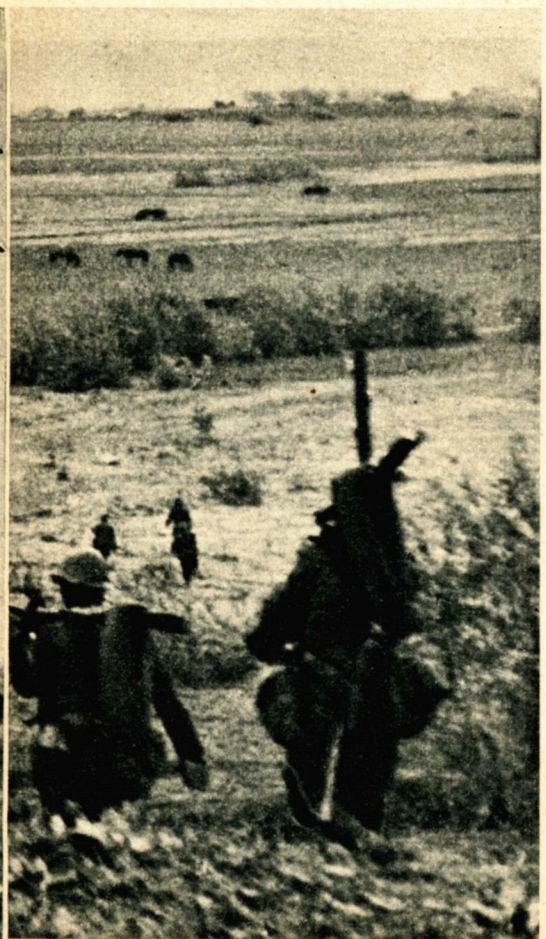

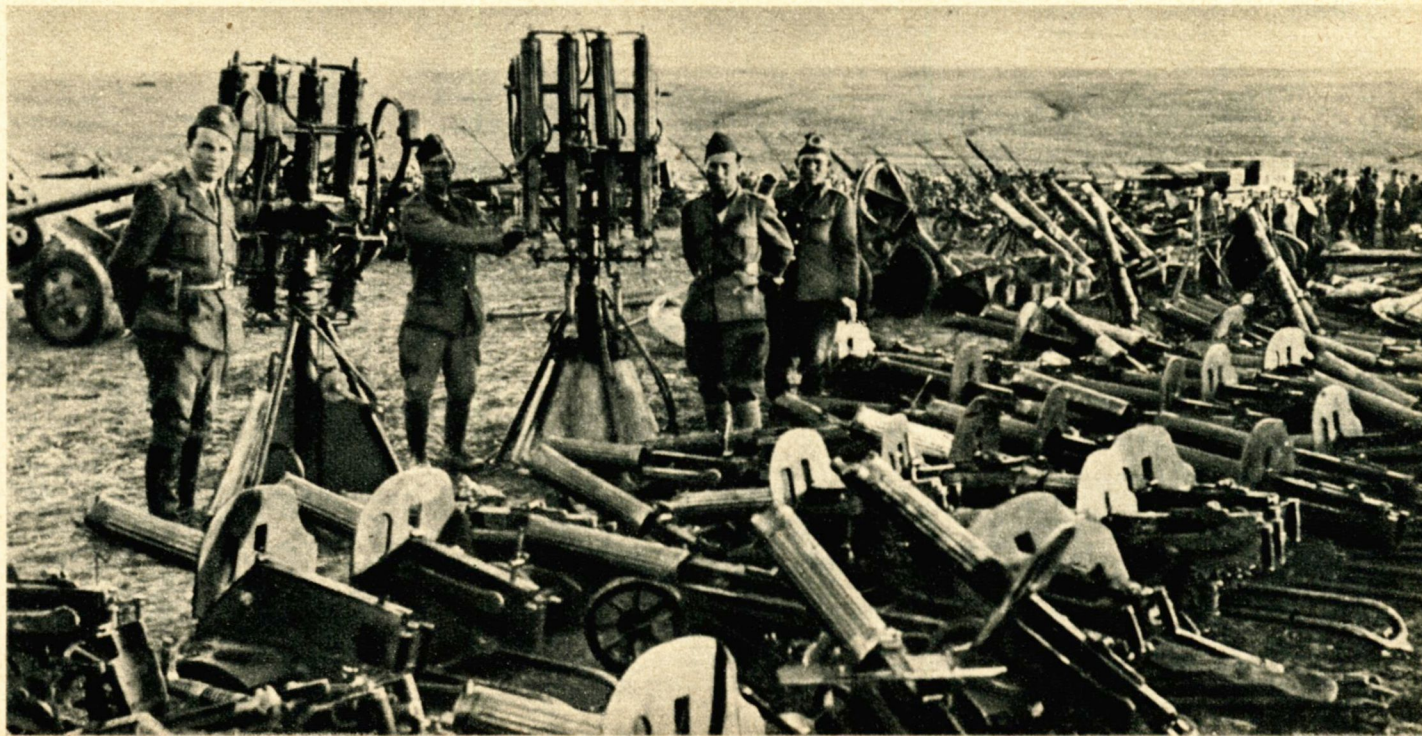

O ÎNDOITĂ ÎNZESTRARE ARTISTICĂ

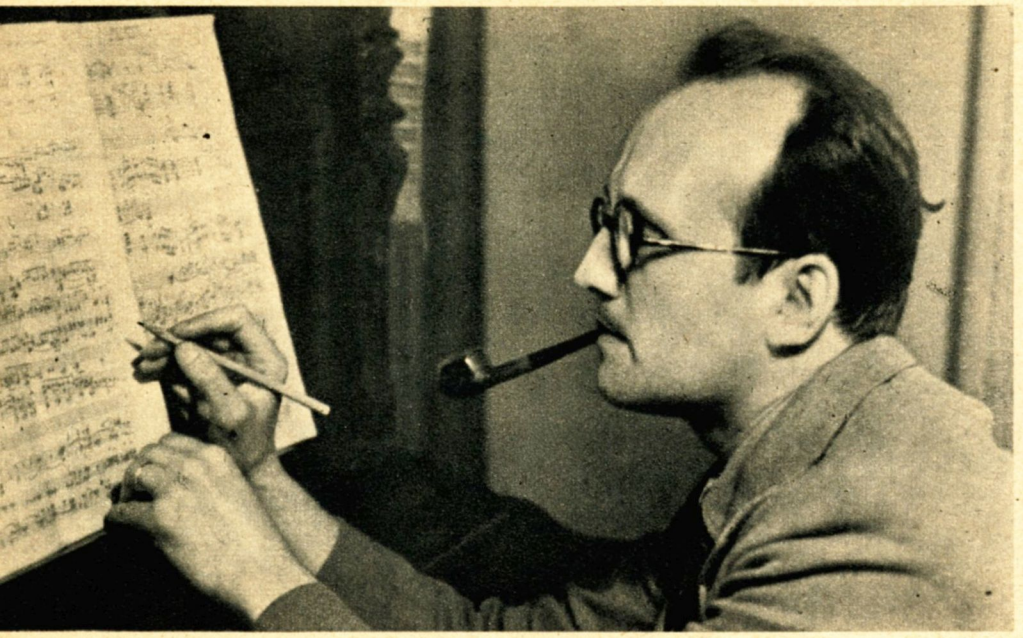

COMPOZITORUL CU CIOCANUL ŞI DALTA

Nicolae Agârbiceanu, fiu de ţăran din Ardeal, se dedică pe de o parte complect creaţiei muzicale româneşti adânci şi serioase, iar pe de altă parte se ocupă şi cu sculptura. Este ca şi când el ar voi să prindă şi să fixeze nebulozitatea fanteziilor sale simfonice, a sonatelor şi a suitelor sale. El pune mâna pe ciocan şi pe daltă şi modelează şi aici melodii — melodii din piatră. Unul dintre cele mai mari şi cele mai originale talente ale României

ARTISTĂ ŞI POETĂ

Madeleine Andronescu, această artistă dela teatrul naţional, dulce şi frumoasă, a moştenit talentul artistic dela mama ei. Este o fiinţă visătoare şi visătoare sunt şi poeziile ei, caracterizate prin muzicalitatea limbii şi a expresiilor bogate şi pline de fantezie. Cât de plăcut este pentru o artistă să reciteze nu numai cuvinte străine, ci şi propriile ei gânduri turnate într'o formă poetică!

Fotografiile: Praghe

MAUSER

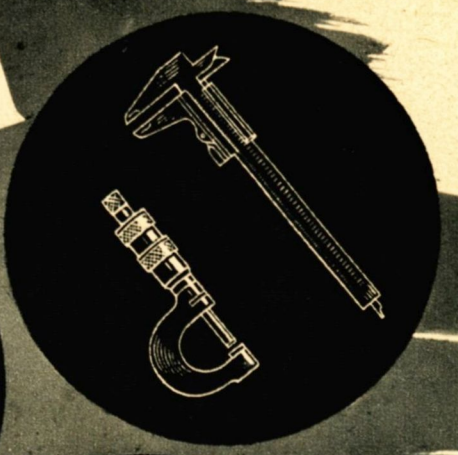

Arme de vânătoare,
sport şi apărare
unelte de măsurat de precizie
maşini de contabilitate
şi calculat

MAUSER

MAUSER-WERKE AG OBERNDORF / NECKAR

F. OLLERICH

dorland

Olympia

MAŞINI DE SCRIS DE BIROU
ŞI DE VOIAJ

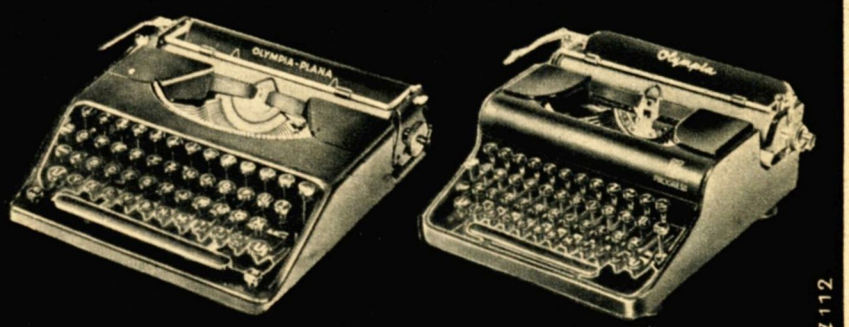

IZ112

Maşinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt

Societatea de vânzare pentru România :

OLYMPIA MAŞINI DE BIROU S.A.R. BUCUREŞTI

Alte societăţi de vânzare pentru maşinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Reprezentanţe Olympia în toate oraşele mari de pe glob.

Stăvilarul dintre două mări

Publicăm mai jos un articol despre Caucazia, oamenii, animale, munții și trecătorile din acest ținut. Cine a citit aceste rânduri le va înțelege și mai bine dacă privește harta din paginile 4 și 5 ale revistei

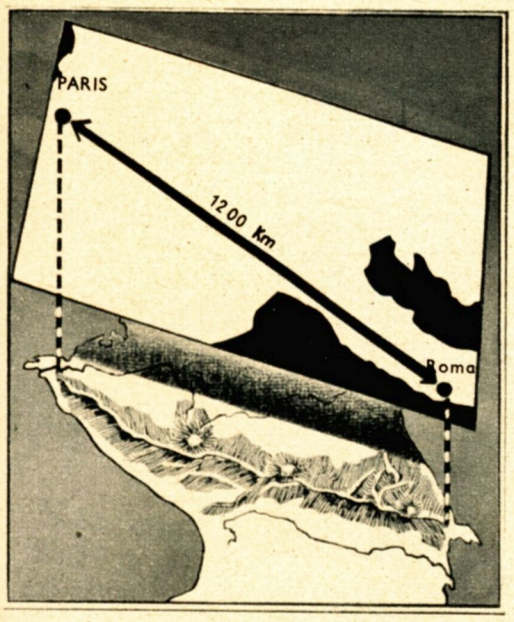

Dacă am muta munții Caucazi în Europa Centrală, ei s'ar întinde dela Paris până la Roma

Lanțul munților Caucazi se ridică întocmai ca o barieră între Europa și Asia. Dela peninsula Taman din Marea Neagră până la peninsula Apșeron din Marea Caspică aflătoare la cinci grade latitudine sudică se întinde masivul muntos — un val uriaș construit de natură pe puntea de pământ a Caucaziei.

12 luni de ghețari

Munții Caucazi se întind dela o mare la alta pe o distanță de 1.200 km ceea ce ar corespunde depărtării dela Paris până la Roma sau dela Amsterdam până la Budapesta. Dacă ne-am închipui că Alpii se întind dela Nizza până la Viena atunci lanțul Caucazilor ar fi mai lung cu 200 km. Dar munții Caucazi sunt cu mult mai înguști decât Alpii, având în partea cea mai îngustă 100 km, și 200 km în partea cea mai lată. Astfel se explică că în ciuda lungimii lor colosale, ei nu acoperă decât o suprafață pe jumătate cât a munților Alpi. Totuși această suprafață este de 145.000 km² și ar putea cuprinde înăuntrul ei Portugalia și Belgia la un loc. Întreaga Caucazie cu suprafața ei de 470.000 km² este tot atât de mare ca și Reichul din 1938.

Olanda, Belgia și Portugalia ar încăpea pe suprafața ocupată de munții Caucazi

Munții Caucazi aproape că nu au văi lungi de mărimea celor pe care le întâlnim în Alpi, în schimb ei posedă numeroase prăpăstii adânci, pe fundul cărora curg ape de munte și a căror direcție cade perpendicular pe coama principală a munților. Coama Caucazilor are o înălțime medie de 3.000 m deasupra căreia se ridică o întreagă serie de vârfuri foarte înalte. Cel mai înalt munte este Elbrus (5.630 m), iar cel mai cunoscut este vârful Casbec (5.043 m), care în afară de Elbrus întrece ca înălțime alte patru vârfuri de 5.000 m. Amândouă aceste vârfuri sunt vulcane stinse. Pe Casbec — după cum spune mitologia — a ordonat odinioară Zeus să fie înlănțuit Prometeu, pentrucă dăduse oamenilor focul. Dela Elbrus și până la Casbec, Caucazii de mijloc sunt acoperiți cu o crustă de ghiață, care nu dispare nici în toiul verii. Cinci mari fluvii își au izvoarele în această regiune: Cubanul, Cuma, Cura, Rionul și Terecul.

Bananieri și lupi

Din punct de vedere al climei, munții Caucazi oferă cele mai mari contraste. În timp ce în zona subtropicală a regiunii de pe țărmul Mării Negre cresc palmieri, măslini, bananieri, ceaiu și tutun și o viță de vie excelentă, dealurile pleșuve și sărace în ape curgătoare de lângă Marea Caspică ne amintesc de configurația aspră a munților din deșerturile Asiei. În Vest și în regiunea centrală, munții sunt acoperiți de păduri virgine. Stejarii, arțarii, fagii, castanii, teii și platanii orientali sunt înlocuiți în regiunile mai înalte de molifți, brazi și pini. Covorul de iarbă și de flori de toate culorile ajunge până la o înălțime de jumătate de om. Piciorul se scufundă în mușchiu și licheni. Lianele și spinii te împiedecă să înaintezi prin această regiune. Aici vânătoarea este încă o aventură. Urșii, râșii, mistreții, lupii și jderii străbat pădurile sălbatice. Pe vârfuri trăiesc căprioare, țapi sălbatici și capre bezoar și tot felul de vulturi.

În ce priveste cultura plantelor — cu excepția plantelor din marginea de Vest — întreaga regiune muntoasă este săracă. Populația cultivă numai orzul, cartofii și câteva legume sărăcăcioase. În apropierea puținelor colonii, pasc vaci, boi și turme de capre.

După 60 de ore, pe Ușba

Vârfurile Caucazilor sunt atât de greu de urcat și de viclene, încât ele au servit expediției germane din Himalaia ca teren pentru exerciții. În 1929, Willi Merkel, care mai târziu a pierit în expedițiia Nanga-Parbat, s'a urcat pe Elbrus împreună cu camarazii lui Berchtold și Reichel. În același an cei trei Germani au urcat și vârful Ușba (4.698 m). Vârful Ușba, „Cel Groaznic", după cum îl numesc locuitorii din partea locului, a fost învins după o luptă de 60 de ore. Germanilor li se alăturase și Rusul Semenovski. El a fost primul Rus, care s'a urcat pe Ușba. Până atunci, inclusiv prima ascensiune, cei care cutezaseră să se urce pe acest munte au fost numai Germani.

Dar nu numai alpiniștii, ci și exploratorii și scriitorii din Europa de Vest și centrală au fost atrași puternic mereu de peisajul sălbatic și necercetat al munților Caucazi. Knut Hamsun scrie în cartea sa „În țara basmelor": „Îmi va fi totdeauna dor de această țară, căci am băut din apa fluviului Cura."

Creștinii care cred în demoni

Populația din ținuturile munților Caucazi este foarte pestriță, deoarece Caucazia a fost încă din zilele preistoriei adesea regiunea pe unde au trecut popoarele nomade. În această

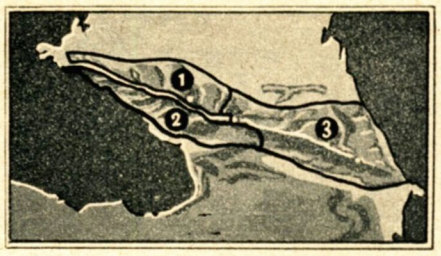

parte a pământului sunt aproximativ 50 de limbi diferite, care se împart în trei mari grupe: 1) În Sud-Vest limba cartvelică, vorbită de Georgieni, Hevsuri, Tușeni, Pșiaveni, Imerieri, Gurieri, Adșareni, Mingrelieri, Lazieni și Svanezi (dintre aceștia numai Georgienii au întemeiat o limbă literară și o cultură proprie). 2) În Nord-Vest, limba abhazocercheză. 3) În răsărit, limba Cecenilor și a Lesghirilor. La aceasta se mai adaugă apoi Oseții și Tații cu limba iraniană și Nogaii, Cumukii și Caracaienii cu limba turco-tătară. Vin apoi Armenii, Perșii, Grecii, Ucrainienii, Rușii, precum și coloniștii germani, cehi și baltici.

Din punct de vedere al religie ni se prezintă același tablou pestriț. În general coama principală a munților desparte pe musulmani în Nord și răsărit de Georgienii și Armenii creștini din Sud, dar islamul și creștinismul sunt la triburile din munți de cele mai multe ori numai un strat exterior. Vechile credințe păgâne, închinarea la demoni și superstiția adesea legate chiar cu vechile culturi ale jertfelor mai trăiesc încă pretutindeni.

Cărțile de vizită ale Oseților

Muntenii din Caucazia se caracterizează printr'o mare desvoltare fizică și prin statura lor frumoasă. La toți se observă o dragoste nemărginită pentru libertate și aptitudini războinice. Ei trăiesc în condițiuni patriarhale și au rămas multă vreme neturburați în singurătatea lor. Satele locuitorilor dela munte sunt niște fortărețe mici, situate pe înălțimi, iar la trecători și de-a-lungul potecilor se ridică nenumărate turnuri de pază și de apărare. Cât de greu se face comunicația în Caucazi reiese din faptul că dela Oseții din regiunea Cubanului superior s'a primit prima veste, care a făcut să se tragă concluzia că în mijlocul munților locuește un popor necunoscut, odată cu niște trunchiuri de copac tăiate, care s'au scoborît pe Cuban la vale.

Petru cel Mare a început cucerirea Caucaziei încă pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, însă Rușii au ocupat ultimul refugiu al eroului național caucazian, Hamil, abia în 1859.

Munții Caucazi au o beregată

Caucazii sunt munții cu cele mai puține drumuri, de pe suprafața pământului. Ei sunt străbătuți sau ocoliți doar de câteva drumuri. Patru din ele sunt drumuri-trecători așa cum întâlnim numai în munții înalți.

În locul întâi stă vechiul drum cruzimic sau marele drum georgian, care traversează Caucazii aproape prin mijloc dela Nord la Sud. Acest drum este lung de 213 km și merge de-a-lungul cursului superior al fluviului Terec prin valea Darial adâncă și ușor de astupat, pe care Cerchezii au poreclit-o „Beregata Caucazilor", continuă pe la poalele Casbecului, trecând peste trecătoarea Crucii înaltă de 2.345 m și îndreptându-se prin valea Cura spre Tiflis. Serpentine periculoase duc în pustiul de stânci fără vegetație al pasului unde numai timp de trei luni pe an nu se găsește zăpadă și care trebuesc apărate prin galerii lungi de avalanșele de pietre și zăpadă. Drumul mare georgian poate fi utilizat de care și autovehicule, fiind singurul drum de munte din Caucazia practicabil și în timpul iernii.

Al doilea drum de munte este marele drum osetic, care trece prin pasul Mamison înalt de 2.829 m. El atinge câmpia în Sud, lângă orașul Cutais. Acest drum este foarte stricat și aproape impracticabil. Cel de al treilea drum de munte este șoseaua Suhum, care trece pe la 2.767 m prin pasul Cluhor și care se sfârșește la Suhum pe țărmul Mării Negre. El a fost construit pentru circulație numai în parte, restul fiind o potecă. În răsărit, șoseaua Ahti pleacă dela Nuha din Azerbecian trece prin Pasul Salavat înalt de 3.040 metri și merge mai departe spre vechea cetate Ahti din Daghestan.

Căi ferate și conducte de petrol

În afară de aceste drumuri ce străbat munții, mai există altele două care îi ocolesc: Pe țărmul Mării Negre, șoseaua dela Kerci care trece pe la Novorosisc și Poti și care însoțită pe o distanță de 500 km de o linie ferată duce mai departe printre munți și mare spre Batum; iar pe țărmul Caspicei, linia ferată ce pleacă din Rostov și șerpuește printre munți și apă dela Mahaci-Cala, pe o distanță de 400 kilometri, până la Bacu.

Traficul feroviar de-a-lungul și dimprejurul munților s'a desvoltat cu mult mai mult decât traficul automobilistic. Cea mai importantă linie din Caucazia, în afară de cele amintite mai sus, este calea ferată Bacu—Tiflis—Batum.

De-a-lungul marginii munților se găsesc trei conducte de petrol. Una din ele dublă duce din Bacu până la Batum. A doua începe de pe țărmul Caspicei din Mihaci-Cala, trece prin ținutul petrolifer dela Grosni și se sfârșește la Rostov. A treia pleacă din Grosni până la Maicop, iar de aici trece mai departe pe la poalele munților spre Tuapse pe țărmul Mării Negre.

Aproape că nu mai există o altă regiune în lume atât de bogată în cele mai variate avuții ale solului, cum e Caucazia. În afară de petrol, Caucazia mai are gaze naturale, cărbuni, turbă, minereuri de mangan, de fier, metale și sare. De mare importanță economică sunt apoi izvoarele de ape minerale și abundența cărbunelui alb.

O privire spre Sud

Nu trebuesc confundați cu Caucazii Mari, Caucazii Mici, care se întind la Sud de linia ferată Bacu—Tiflis—Batum. Lanțul lor înalt se continuă cu sistemul de munți din Asia Mică și Iran. Aici începe o lume cu totul alta, lumea Orientului de Mijloc. Spre Ancara! — Spre Bagdad! — Spre Teheran! — stă scris pe indicatoarele de drum pe care le întâlnim aici.

H.W.

→

O zi de toamnă în Alpii germani

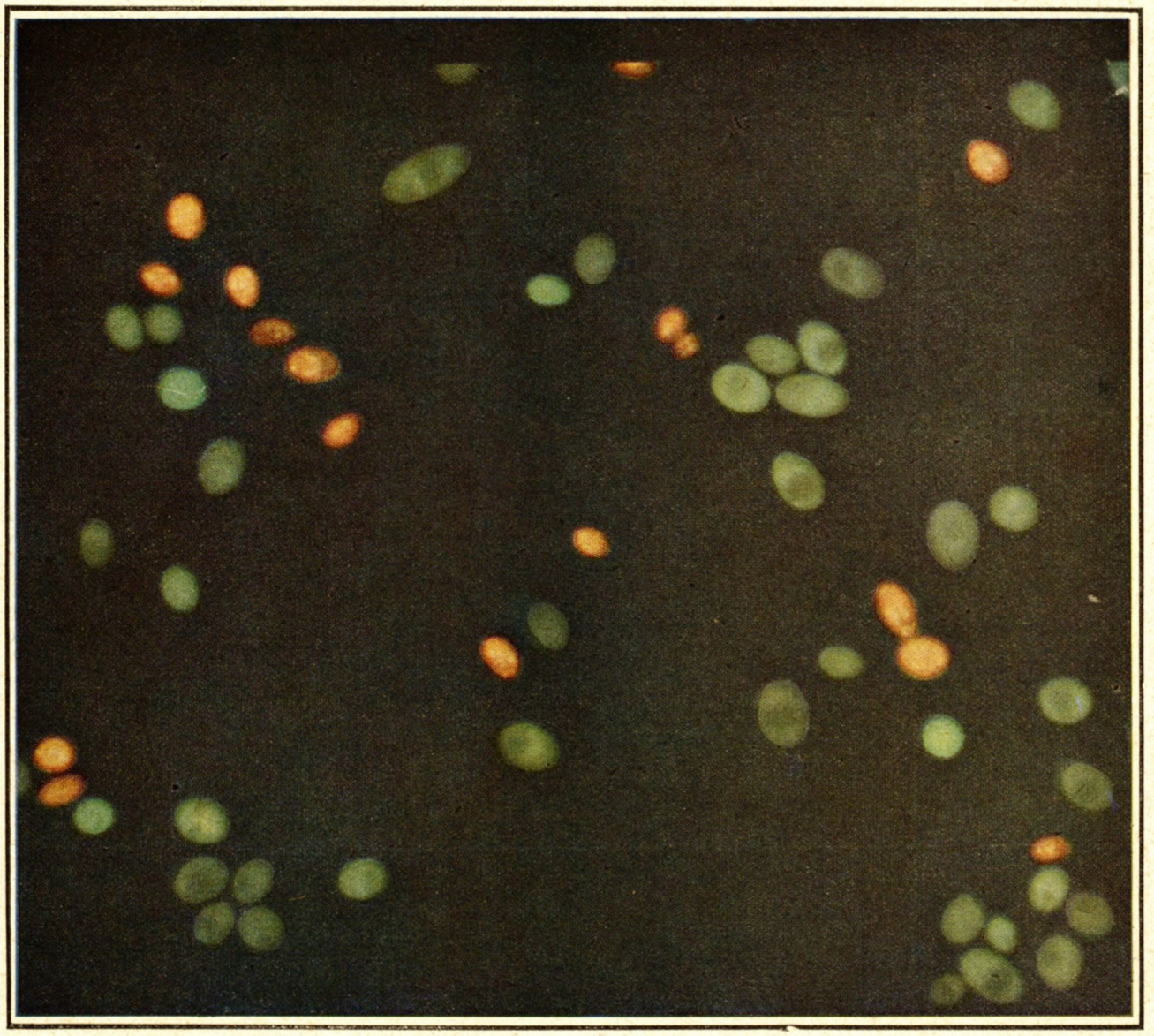

Verde înseamnă viață — roșu înseamnă moarte!

Celulele vii și moarte de drojdie presată arătau până acum identic la microscop. Dacă le colorăm însă cu porfocaliu de acridin ele se deosebesc imediat: Cele vii florescentează în verde, cele moarte în roșu

CULOAREA VIEȚII

Agenții provocatori de boli sunt vii sau morți? — La această întrebare s'a putut răspunde până acum în cele mai multe cazuri, abia după cercetări îndelungate. A trebuit să se pună culturi și să se aștepte să se vadă dacă bacteriile se înmulțesc sau nu în culturi și au trecut zile și câteodată chiar săptămâni până să se ajungă la obținerea unui rezultat științific exact.

Profesorului german dr. Strugger i-a reușit să găsească o metodă cu care e posibil să se răspundă numai în câteva minute la chestiuni a căror soluționare este de o foarte mare importanță pentru medici la munca lor practică și științifică: Acum se poate vedea imediat, fără experimente lungi, dacă de exemplu streptococii de pe un instrument cu care s'a lucrat au fost în adevăr omorîți la desinfectare, sau dacă un vaccin își îndeplinește scopul, ori dacă bacili tuberculozei trăiesc sau sunt morți și în sfârșit dacă un nou mijloc pentru combaterea bacteriilor este eficace sau nu. (La descoperirea salvarsanului sau a noului medicament german, sulfoamida, această constatare a fost și mai grea.)

Revista noastră arată aici — pentru întâia dată în fotografii microscopice în culori — rezultatele descoperirii profesorului Strugger. Fotografiile reprezintă viețăți unicelulare care florescentează în verde și roșu și această culoare diferită la microscop răspunde omului de știință în modul cel mai simplu la întrebarea dacă trăiesc sau nu. Înainte de observare, bacteriile (sau alte celule vegetale sau animale, a căror stare urmează să fie cercetată) au fost colorate cu acridinorange, un colorant special. Dacă expunem celulele la raze ultraviolete, cele vii apar la microscop verzi, iar cele moarte, roșii.

Cu acest mijloc a mai fost posibil să se observe sensibilitatea la temperatură a celulelor vii și să se stabilească totodată exact temperatura la care moare o celulă.

Față de vechile metode de cercetare acest nou procedeu este cu drept cuvânt genial, simplu și în afară de exemplele pe care le-am dat aici el este pentru medic și pentru omul de știința de o importanță covârșitoare.

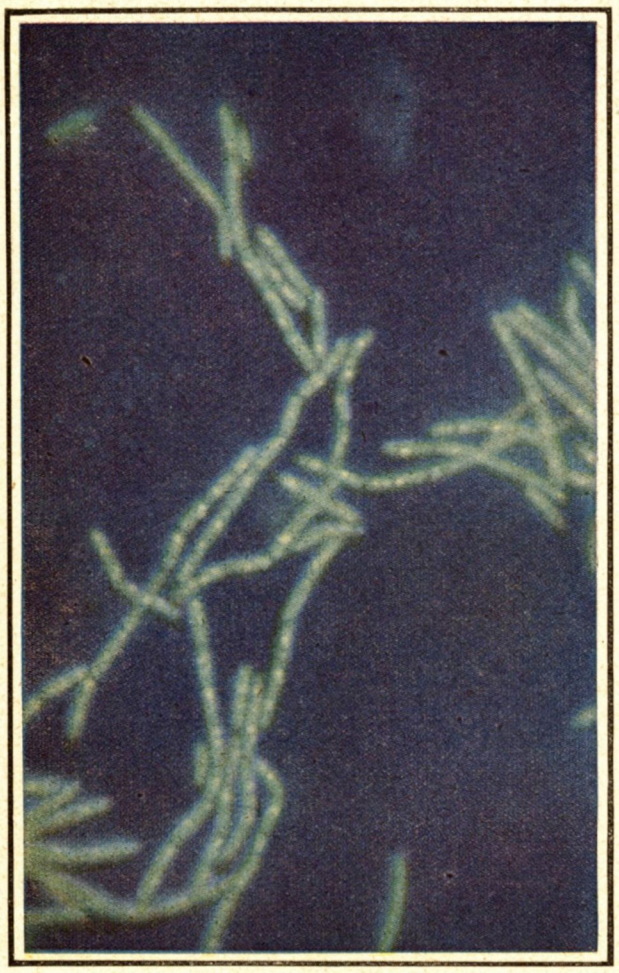

Bacilii coloraţi cu acridinorange florescentează la început în roşu ca arama. Ei trăiesc şi sunt periculoşi . .

Inamicul este învins; roşul ca arama, culoarea morţii dovedeşte aceasta imediat, fără să mai fie nevoie de cercetări îndelungate de cultură

Provocatorii bolii somnului au atacat prin surprindere viermi de mătasă!

Unul dintre cele mai interesante capete din altarul principal dela Breisach, *capul Sf. Protasius, restaurat acum totodată cu întreaga celebră sculptură în lemn din catedrala dela Breisach de pe Rin. Asupra istoriei acestei restaurări de mare importanță pentru întreaga lume artistică dăm informații în cele ce urmează*

Războiul ajută unei opere de artă

Multă vreme s'a discutat în lumea artistică dacă uriașul altar principal al catedralei din Breisach trebue dat jos și restaurat sau nu. Cu toate că restaurarea era necesară și se spera că totodată ar putea fi desvăluite multe secrete, care pluteau în jurul acestei sculpturi celebre, nu se îndrăsnea să se înceapă cu demontarea delicată a sculpturii. Pe atunci nu se cunoșteau decât inițialele H. L. ale maestrului din Renania Superioară care a creat altarul, dar nici anul în care a luat ființă nu era sigur.

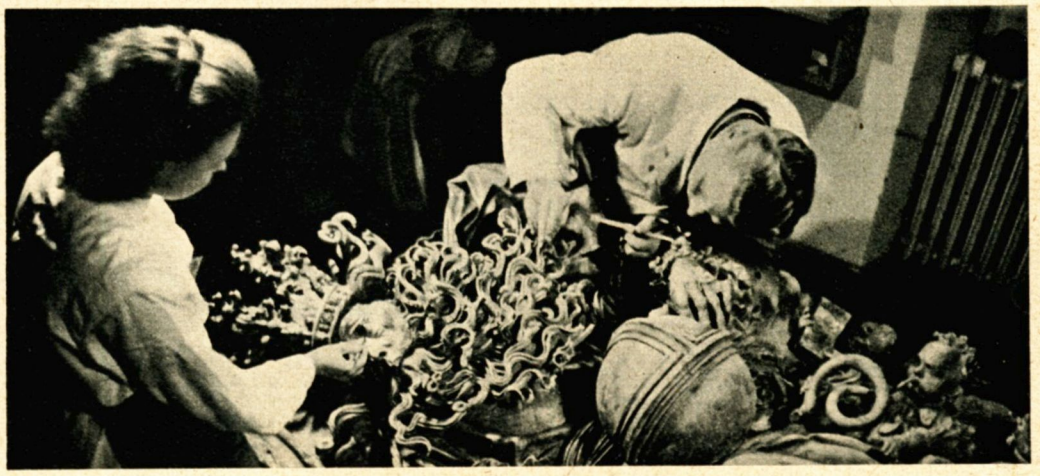

O altă figură din altar. *În grupul central se află această figură a Sf. Fecioare Maria. Intenția artistică a creatorului devine iarăși clară în pictura în culori ieșită la iveală după restaurare*

←

O jumătate de an de muncă. *Restauratorul freiburghez Hübner, cunoscut în întreaga lume, luă asupra-și restaurarea capodoperei. Fiica sa, cunoscătoare în această materie, îl ajută. Globul care se vede aici pe sculptură ascundea un secret ciudat*

→

Acestea au fost clarificate la începutul războiului, când sculptura a fost dată jos și adusă în Breisgau la Freiburg. Părțile din care e făcut altarul au fost aduse apoi cu un an mai târziu în atelierul restauratorului freiburghez Paul H. Hübner. Asupra muncii restauratorului și descoperirilor sale se vorbește în articolul următor.

Hübner se apucă să elibereze bogata sculptură în lemn a altarului din Breisach de stratul de vopsea de uleiu de deasupra, care o desfigurase, să-i redea înfățișarea originală și totodată să protejeze capodopera de tot ce ar putea s'o strice.

E un secret al lui Hübner cum a reușit să desprindă de pe lemn o vopsea de uleiu îngroșată cu praf de marmură ce forma un strat gros de 3 până la 6 milimetri. După analize chimice îndelungate el găsi o alifie cu care se putea înlătura stratul de deasupra, dar care nu ataca lemnul și vopseaua originară de pe el. Cu același preparat au fost tratate apoi fiecare parte și fiecare figură. Sub acțiunea chimică a acestui preparat, stratul de deasupra s'a umflat și a putut fi curățit. Munca grea de restaurare reușì.

O întreagă jumătate de an a durat acest lucru. Anul acesta, în luna August, Hübner a putut să arate unei serii de directori de muzee, profesori universitari și cunoscători în materie de artă, cum fusese și cum avea să rămână altarul catedralei din Breisach.

Caracteristic la această capodoperă este întrebuințarea culorii. Pe vremea când a luat ea ființă, se obișnuia să se coloreze sculpturile peste tot cu o singură nuanță sau să se lase lemnul nevopsit. Creatorul altarului dela Breisach se abătu însă dela această obișnuință, care părea să fi devenit lege între artiștii contemporani cu dânsul. Urmărind un anumit efect artistic, el pictă mâinile, fețele și picioarele figurilor din grupul principal al altarului (Tatăl, Fiul și Fecioara Maria) cu culoare tempera, ton natural, scoase în evidență prin culoare pietrele prețioase ale coroanelor și reliefă ochii, sprâncenele, buzele și diferitele atribute ale celorlalte figuri de pe ambele aripi din pedrellă și altarele alăturate. Prin această originalitate în întrebuințarea culorii el obținu un efect propriu și surprinzător. Culoarea naturală a lemnului fu cuprinsă în constituția întregului colorit al sculpturii.

În timpul restaurării fusese deslegată o enigmă. Mai rămânea însă încă una. Pe una dintre cele trei tăbliță pentru semnătură ale grupului central, fu stabilită fără obiecțiune, semnătura originală H. L., iar pe una dintre psalterii, cu ajutorul unei fotografii infraroșii, s'a dat peste anul când a luat ființă: 1526. Cercetările restauratorului, prin care se căuta să se vadă dacă în vreo parte oarecare a operei (înăuntrul globului pământesc al Tatălui sau în piroanele de lemn ale mâinilor) nu există indicii pentru o identificare a maestrului H. L., rămaseră din nefericire fără rezultat.

Înăuntrul globului pământesc, Hübner găsi o cavitate lucrată cu atenție și care arăta exact ca o capsulă. Capacul trebue să fi fost deschis în timpul din urmă, căci era lipit cu cleiu de tâmplărie obișnuit, pe când toate celelalte părți erau prinse cu cleiu rece de brânză. Astfel știința artelor poate continua cercetările pentru identificarea acestui maestru din Renania cu inițialele H. L., care a dat prilej la multe interpretări, dar a cărei capodoperă așteaptă acum, să-și reocupe după terminarea războiului locul de mai înainte, în farmecul straniu al vechilor culori.

De dimineață până seara

Vizită la baletul Scalei din Milano

Baletul Scalei din Milano, care se bucură astăzi de un renume mondial, își construește temelia tehnică pe sistemul academic al coreografiei clasice. Din severitatea acestei temelii, își crează expresia necesară

Dansatoare, coreografă și desenatoare de costume.
Nives Poli, prima-balerină a Scalei din Milano

În dimineața fiecărei reprezentații, *dansatoarele se duc la mica capelă din biserica San Fedele, unde se roagă la „La Madonna delle Ballerine" patroana dansatoarelor, să le dea o seară încununată cu succes*

Câteva minute mai târziu *ies pe scenă pentru o ultimă probă a costumului. Nives Poli, în fotografie în dreapta, spune câteva cuvinte de încurajare protejatelor ei, ca să le pregătească pentru seară*

După probă, *se duc apoi într'unul din numeroasele baruri moderne milaneze să ia un mic fortifiant binefăcător sub forma unui Cocktail Marsala. Iar seara . . .*

. . . când sună primele măsuri ale valsului vienez veşnic tânăr, *sunt uitate toate frigurile scenei. Conştiente de marea lor misiune artistică, ele transmit publicului italian, cu „Invitaţia la dans" a lui Carl Maria von Weber, lumea valsului, al cărui leagăn este Germania*

Nicio fotografie mai puţin – şi totuşi faceţi economie de film

Posesorul unui aparat Voigtländer Bessa 6x9 cm are avantajul că filmul ajunge pentru un număr dublu de fotografii!

În cazul că întrebuinţaţi un intermediar cu mască puteţi face în loc de 8 fotografii 6x9 cm, 16 fotografii 4,5x6 cm, pe care fotograful vi le măreşte cu plăcere la formatul 6x9 cm. E un avantaj al aparatului fotografic Voigtländer ca şi ingeniosul declanşator trăgaciu de pe capac, de care nu trebue să se lipsească niciun prieten al casei Voigtländer.

Bessa 6x9 cm cu telemetru

Bessa 6x9 cm

Bessa 6x6 cm

Vito 24x36 mm

Voigtländer

un aparat cu renume mondial

Ce nu spun ilustrațiile

Considerațiuni privitoare la temele preferate de presa engleză

La universitățile germane există cursuri de ziaristică. Aici, studenții care poate vor sta mai târziu în posturi de conducere, învață ce instrument influent și puternic este presa. Cu acest prilej ei învață să cunoască și să judece metodele de lucru ale presei din toată lumea, pentru ca să nu mai stea naivi în fața lor. Cine privește cu asemenea ochi presa engleză, dar mai ales presa ilustrată, va observa repede că ea n'are să se aștepte să fie citită de un public cu un spirit critic prea desvoltat. Întâi ea vine cu elemente care se adresează emotivului și în fața cărora facultatea judecății e dată uitării. Stimulați de corespondentul nostru din străinătate, Heinz Medefind, publicăm câteva din temele preferate de presa ilustrată engleză, care-i caracterizează metodele.

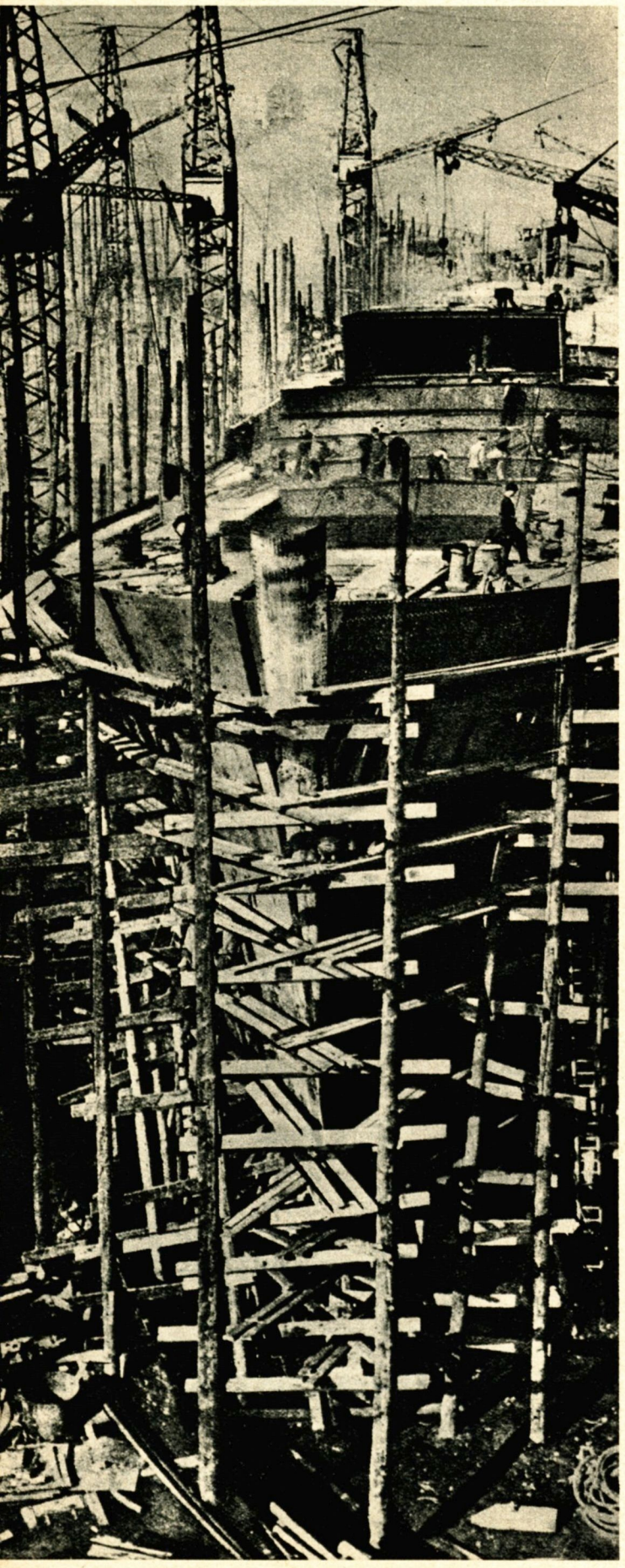

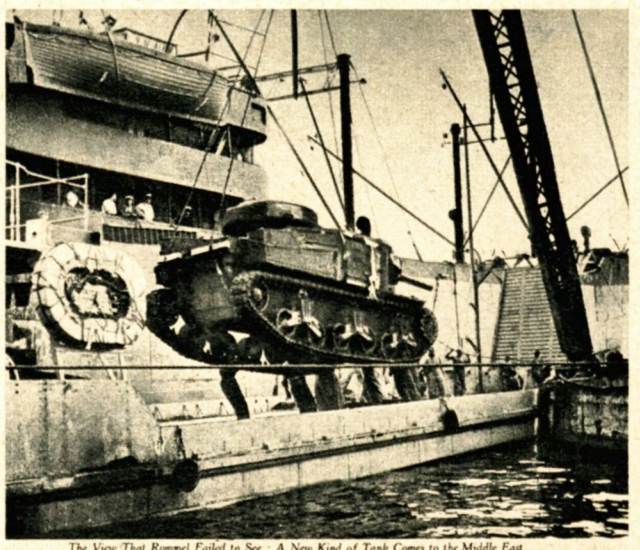

The View That Rommel Failed to See : A New Kind of Tank Comes to the Middle East

28-ton General Grant has a gun to match the German tank-guns. It is what our armies badly needed in previous Libyan campaigns. Early this ye it arrived secretly in the Middle East. It remained a secret until it met Rommel's tanks in the greatest tank battles fought in the Middle East.

A 'GENERAL GRANT' ARRIVES IN LIBYA

The new tank arrived secretly. It gave Rommel a surprise. This is the kind of tank needed to turn the tide of desert warfare. It is the kind of tank we need in great quantities to carry out a successful offensive.

Aboard the "Illustrious": The Flight Deck Officer Gives Directions to the Landing Crew

craft are returning to the mother ship. The officer in charge of the flight deck gives final instructions to the petty officer in charge of the landing rew. The petty officer wears a yellow jacket so that the pilots can easily distinguish him when he waves them on to the hangar after landing.

LIFE IN AN AIRCRAFT-CARRIER

Aircraft-carriers are one of the decisive factors in modern naval warfare. With them, we smashed the Italian Fleet at Taranto. Without them, we lost the "Repulse" and the "Prince of Wales"

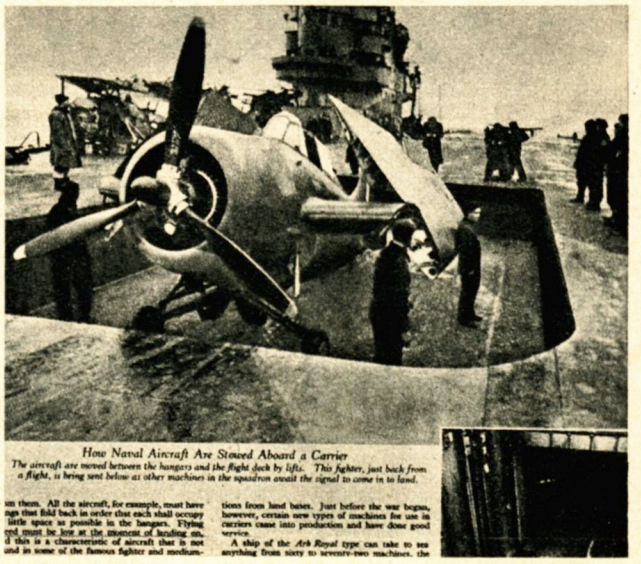

How Naval Aircraft Are Stowed Aboard a Carrier

The aircraft are moved between the hangars and the flight deck by lifts. This fighter, just back from a flight, is being sent below as other machines in the squadron await the signal to come in to land.

on them. All the aircraft, for example, must have ngs that fold back in order that each shall occupy little space as possible in the hangars. Flying ord must be lost at the moment of landing on. d this is a characteristic of aircraft that is not und in some of the famous fighter and medium-

tions from land bases. Just before the war began, however, certain new types of machines for use in carriers came into production and have done good service.

A ship of the *Ark Royal* type can take to sea anything from sixty to seventy-two machines, the

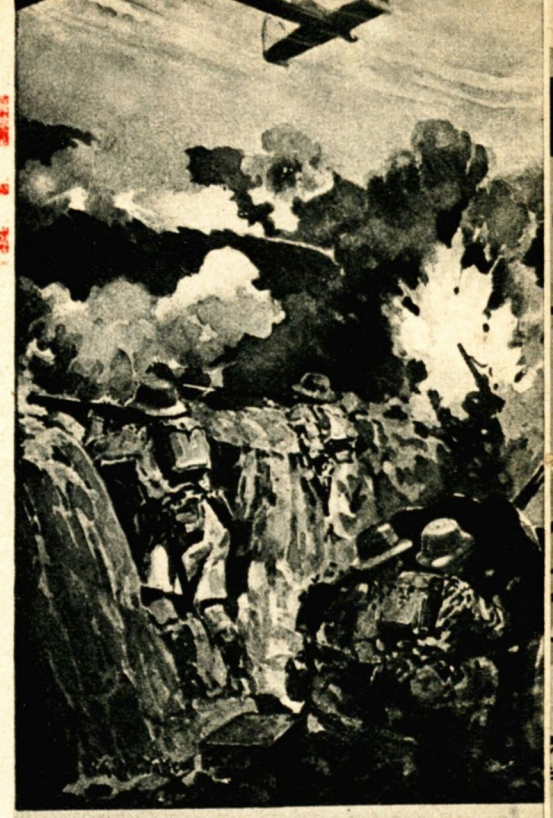

THE OUTSTANDING LESSON OF MALAYA, AND THE FAR EAST GENERALLY defenders in a fixed position are under artillery fire from the effective A. A. fire provided by the mobile guns, how

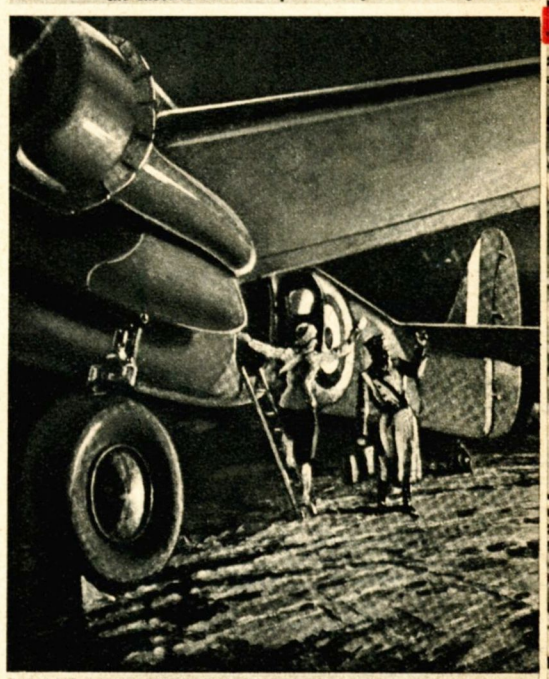

THE LAST BOMBER (A U.S.-BUILT GLENN-MARTIN) MAKES A MIDNIGHT Dutch and Allied Air

BIR HACHEIM WAS HELD BY A MIXED FREE FRENCH BRIGADE UNDER riflemen and armoured vehicles within the perimeter. In the later brought down from the nort

Tema: Înarmarea

Patru din sumedenia de ilustrații mari pline de efect privitoare la înarmare, așa după cum obișnuesc să le publice mereu revistele engleze. „Picture Post" publică de exemplu sub titlul „Construcțiile navale — cheia spre victorie" (Shipping — the key to victory) mai multe pagini pline cu fotografii despre lucrul în șantierele engleze, care fără îndoială sunt potrivite să potolească grijile tonajului naval — dar care sunt tot atât de potrivite să compenseze cel puțin pierderile. Câți din cititorii revistelor engleze, care văd fotografia blindatului „General Grant", știu că acest car blindat a trebuit să fie înlocuit în Africa cu „General Lee". — Cât de impunătoare apar grandioasele fotografii cu vase port-avioane, ale căror colosale instalațiuni tehnice ne amintesc de cunoscutele fotografii de dinainte de războiu cu Linia Maginot! Aici, este arătat de exemplu purtătorul de avioane „Illustrious" care între timp zace grav avariat în portul Gibraltar. Numai fotografiile cu aspecte din industria de armament, poate că spun ceva de materialul de războiu, ele nu reprezintă însă în niciun caz starea reală a evenimentelor de războiu și tocmai asta contează

Tema: Înfrângerea

Deși lumea se află în secolul fotografiei, Englezii preferă să inițișeze luptele, prin desene. Iată trei exemple în legătură cu luptele din Asia Orientală și Africa. Primul desen reprezintă un tablou înfiorător al apărării Malaeziei împotriva Japonezilor — cu observația că din nefericire a lipsit artileria antiaeriană. Cel de al doilea arată

, IS THE NEED FOR ANTI-AIRCRAFT PROTECTION FOR THE INFANTRY: In this picture the he left; and at the same time they are being dive-bombed from the air. Thanks to ever, the attack by the enemy's aircraft is being broken up—*Drawing by W. G. Whitaker*

FLIT FROM A BANDOENG AERODROME: It took off from Java the remaining remnants of the Forces on the island *Drawing by W. G. Whitaker*

ENERAL KOENIG: The position was just rocky enough to afford some shelter for the guns, ages of the fighting, however, Rommel shelled the position with some of his heavy guns h, and thus rendered Hacheim too difficult to hold

Tema: Churchill

Această fotografie a lui Churchill publicată pe o pagină întreagă în revista engleză „Illustrated" a fost făcută în timpul şederii sale la Washington. A fost felul obişnuit al unui agent de presă american. Membrii guvernelor englez şi american sunt arătaţi mereu zâmbind, ca oameni siguri pe sine, în situaţii omeneşti agreabile. Aceasta deşteaptă încredere, iar cititorului inocent nu-i trece prin minte să se gândească la grijile unor asemenea modele de fotografii. — Un element admirabil pentru a provoca bună dispoziţie, care speculează o obişnuită eroare de concluzie: omul ar fi după cum se prezintă

THE VICEROY IS THE CENTRE OF SOCIAL LIFE: *Lord Halifax at a Party in Delhi*
Social life among Europeans in India is highly privileged, founded on exclusiveness. Lord Halifax then Lord Irwin broke tradition by his friendliness with Indians—especially Gandhi.

He is treated as a Superior Being *Lord Reading on a State Occasion*
The Viceroy soon grows used to obsequiousness. and servility among the people he meets regularly. Recent Viceroys have been aware that the real India wears a different face.

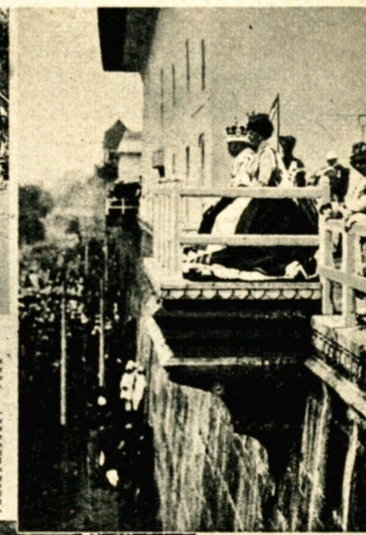

The Viceroy's Banquet Table
In Government House, New Delhi, the table is laid for a seated guests.

The Pomp and Display for Royalty and Vice-Royalty
A Royal visit is paid during Lord Reading's term of office in 1922. The party, seen out from the stadium at Gwalior. The elephant is a hundred years old

Something That is Expected of Him To Be a Sportsman
Lord Reading takes part in a tiger shoot at Gwalior. With the Maharaja of Gwalior, mounts in front of the beaters, behind some of the shot animals.

The Magnificence He Represent
King George and Queen Mary appear bef people in the 'mall' of the fort at the Delhi D 1911. The climax of one of the most sp ceremonies in modern history.

tuga dela Bandoeng, iar al treilea, apărarea localităţii Bir Hacheim, cucerită de Germani prin surprindere. Aceste trei desene au două lucruri comune: întâi, ele reprezintă înfrângeri, şi al doilea, ele glorifică înfrângerile. Creionul a desenat aşa dar performanţe, pe care aparatul fotografic nu le poate reţine, pentru motivul că ele nu există. Cu câtă cunoaştere exactă a sufletului omenesc procedează propaganda engleză, ne dovedeşte desenul din mijloc, în care se vede şi o femeie, care fuge din Bandoeng cu „ultima maşină". Aşa ceva deşteaptă în orice caz compătimire

Tema: Imperiul

Englezii s'au priceput totdeauna să-şi reprezinte imperiul lor ca pe una din cele mai desăvârşite creaţii omeneşti. Aici de exemplu, „Picture Post" arată într'un pompos supliment de cinci pagini fotografii care prin felul cum au fost alese şi publicate, lasă impresia unei stăpâniri ordonate în India. Şi în timp ce sir Stafford Cripps recunoaşte în mod oficial libertatea absolută a Indiei, acest ziar foarte răspândit pune întrebarea următoare: Să fie oare lordul Linlithgow (actualul viceregе al Indiei) ultimul? Pe baza acestui articol şi acestor fotografii, cititorul de rând va răspunde cu siguranţă nu: Şi, prin aceasta propaganda engleză şi-a atins scopul, chiar dacă în India turburările se ţin lanţ, dacă Gandhi, Nehru şi suita lor sunt arestaţi şi dacă Indienii luptă cu dispreţ faţă de moarte pentru dreptul de a se guverna singuri

Tema: Generalii

Una din temele cele mai preferate ale corespondenței de război engleze sunt fotografiile foștilor generali comandanți. Aceștia sunt arătați în atitudini omenești simpatice, li se publică pe larg viața, se povestesc de ei istorioare încântătoare și sunt făcuți populari cu toate mijloacele care deșteaptă „interesul uman". Astfel, cititorului nu-i trece prin minte că toate bătăliile decisive ale acestui război n'au fost câștigate de generalii englezi

"WHY, THERE'S THAT NICE R.A.F. MAN I MET AT THE PARTY: I'm sure it must be him, because he

Tema: Emotivul

Pentru cititorii cu suflet sensibil există o temă specială: ilustrații cu misiunea femeii în această luptă mondială pe viață și pe moarte. Și deoarece chiar din timp de pace se făcuseră experiențe propagandistice bune cu trupele de balet, aceste trupe au fost acum pur și simplu îmbrăcate și astfel s'a creat armatele de baletiste: Aceste armate nu trebue să învețe să tragă, nici să aștepte pe Feții-Frumoși ai RAF-ului sau să facă serviciu serios la A. C. A. Ele sunt numai pentru a fi fotografiate. Frumusețea lor tipizată după principiile reclamelor, împreună cu niște texte abil scrise urmează să-i câștige pe cititor pe neobservate și fără îndoială pe cale plăcută, pentru războiul lumii anglo-americane

Signal Nr. 20, Anul 3, Numărul 2 din Octomvrie 1942 — Apare de două ori pe lună — Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang / Editura și tiparul: Deutscher Verlag Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

HILDE
KRAHL
joacă în filmul
Anușca
al Casei Bavaria și în filmul
Meine Freundin Josefine
al Casei Tobis

Signal

Două salve

Nici n'a apucat să dispară norul de pulbere al celei dintâi salve, ce plutește deasupra crucișătorului italian din Mediterana, că o a doua a și părăsit țeava tunului din turelă. — Foc rapid în timpul unui duel cu un convoiu englez

Fotografia: Kusian, reporter de război (PK)